AUDITED PAID CIRCULATION ABC

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash. Postage paid at Hamilton.

NOVEMBER 2nd, 1962 — No. 569 — 18th YEAR OF PUBLICATION

De weg tot elkander

Dank U, Mr. President

De internationale verwikkelingen en in het bijzonder de spanning om Cuba, dreigen al onze belangstelling in beslag te nemen. Dit is zeer begrijpelijk. Toch vraagt een andere dan de militaire of politieke ontwikkeling onze aandacht. Wij denken nu in het bijzonder aan de wet, die vorige maand door het Amerikaanse Congres werd aangenomen en die bekend staat als de "Trade Expansion Act".

Men kan over deze wet gemakkelijk allerlei bespiegelingen houden. Zo werd bij de indiening al dadelijk gezegd, dat het een politieke manoeuvre van President Kennedy was met het oog op de eerstvolgende presidentsverkiezing. Het zou de inlossing van zijn belofte moeten betekenen, die hij tijdens de verkiezingscampagne had gedaan om de economie in beweging te brengen. Al zou dit zo zijn, dan neemt dit alles toch niet weg, dat de aanneming van deze wet van verstrekkende betekenis is.

Die betekenis betreft niet alleen de Verenigde Staten zelf, maar ook — en in het bijzonder Canada.

De Trade Expansion Act is min of meer een evenknie van de z.g. "Common Market" in Europa. Zoals bekend hebben de zes landen van de Common Market door het laten vallen van invoerrechten, elkaar een enorme hulp geboden in het bereiken van een economische welstand. Daarbij hebben de landen (waarbij Engeland zich nu zal gaan aansluiten) hun eigen nationale zelfstandigheid behouden. Hoelang die nationale zelfstandigheid inderdaad zelfstandig zal blijven, is nog moeilijk te zeggen. Er zijn tekenen, die er op wijzen dat de gemeenschappelijkheid zich verder dan alleen de economie zal uitstrekken.

Nu komt President Kennedy met een voorstel om iets dergelijks aan deze kant van de oceaan te doen en aldus nauwe samenwerking te zoeken met de Europese Common Market. Het spreekt vanzelf dat Canada daar zeer nauw bij betrokken is.

Het was te verwachten dat hierop commentaar zou komen. In de eerste plaats van economen en leidinggevende figuren uit de zakenwereld. Maar niet alleen uit die hoek. Er zijn verscheidenen die in de Trade Expansion Act een bedreiging zien voor de nationaliteit van Canada. Men ziet wel in dat er voor Canada vrijwel geen keus wordt gelaten, dan deel te nemen aan de handelspolitiek van zijn zuiderbuurman. Er zijn er die dit doen met een benauwd hart. Tekenend was wat volgens Maclean's magazine van 3 November jl. Brig. James Roberts, de federale plaatsvervangende minister van Trade and Commerce hiervan onder meer zei. Brig. Roberts heeft veel invloed en wordt beschouwd als een van Ottawa's meest heldere esonomische denkers. Brig. Roberts zei dit: **"It could be the most** significant breakthrough yet in Canada's attempt to surmount the structural obstacles which have plagued our foreign trade for generations. But it will also throw us deeper in the sphere of American economic influence. The battle to preserve a Canadian identity is reaching a crescendo."

Men voelt het. Hieruit spreekt een verholen vrees, dat Canada's nationalitiet aan het grote Amerika zal worden opgeofferd. Dat er een "battle to preserve a Canadian identity" gaande was, was bekend aan een ieder, die kennis neemt van hetgeen er zo nu en dan wordt gepubliceerd. Maar het is eveneens bekend, dat deze "battle" tot nu toe bij veel Canadezen weinig weerklank heeft gevonden. Behoudens een enkele uitzondering was er ook niet veel te bespeuren van een "Canadian identity". Wat is er typisch Canadees? Dit volk en dit land staan nog te zeer aan het begin van nationale ontwikkeling om een uitgesproken identiteit te kunnen tonen.

Wij zouden ook de vraag iets anders kunnen stellen. Wat is er hier typisch Canadees dat niet tevens typisch Amerikaans is, of wat is er typisch Canadees dat niet typisch Engels is?

De aanneming van de Trade Expansion Act heeft ons echter ook nog tot andere dan economische gedachten gebracht. Wanneer deze wet in werking treedt, zal dezelfde ervaring hier wel worden opgedaan als in de landen van de Europese Common Market. D.w.z. het blijft niet beperkt tot een economische samenwerking. Men groeit naar elkaar toe. Men komt meer met elkaar in contact en men wisselt meer met elkaar uit dan alleen goederen.

Nu hebben wij in Canada in eigen kring, eigenlijk vanaf het begin van onze vestiging hier, de moeilijkheden ervaren van het naar elkaar toegroeien en van hen die op elkaar aangewezen waren.

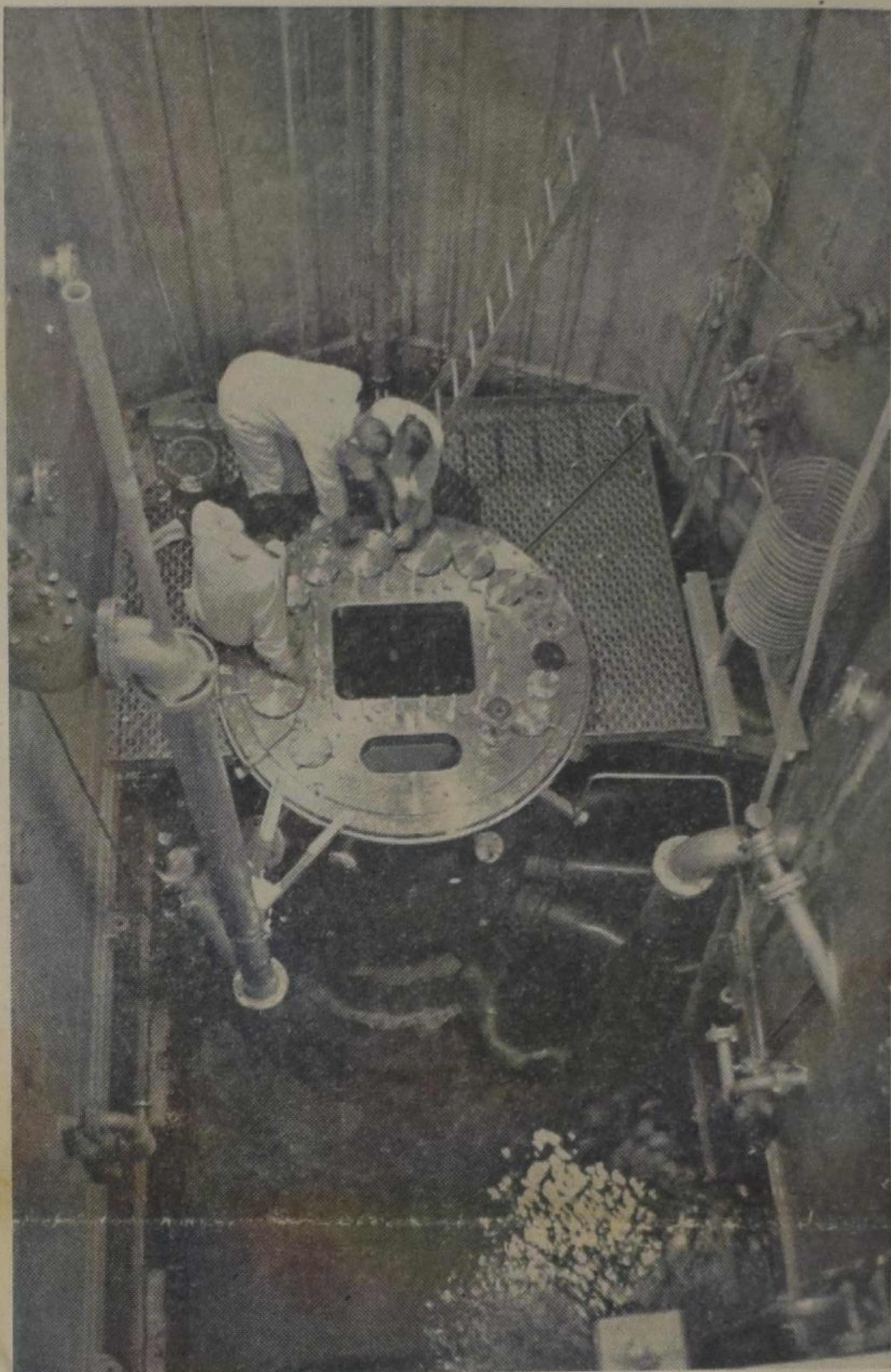
Dat was niet altijd alleen een gevolg van het feit dat men het in Amerika in kerkelijk en organisatie-leven anders deed dan wij in Nederland gewend waren. Dat kwam ook doordat wij — misschien onbewust — onder de beïnvloeding waren van het proces in Canada om tot nationale volwassenheid te geraken. Wij waren hier gekomen en werden allengs meer opgenomen in het nationale leven van Canada. En dat wilden we ook. Vooral onze jongeren wilden dat. Wij hadden een aversie tegen de betiteling "displaced person" en wilden niet anders behandeld worden dan "normale" mensen. Wij wilden Canadees zijn of worden.

Ongetwijfeld heeft de samenwerking met onze Amerikaanse vrienden daar meer onder geleden dan wij bereid zijn toe te geven. Maar daaronder heeft stellig ook geleden ons optreden naar buiten. Niet in de zin, dat de buitenwereld daar iets van gemerkt heeft, maar ons optreden naar buiten had waarschijnlijk meer effectief kunnen zijn dan het tot nu toe geweest is.

Hieraan denkend zou het niet onmogelijk zijn, dat Mr. Kennedy met zijn Trade Expansion Act ons dichter tot elkaar brengt. Natuurlijk, daaraan heeft de Amerikaanse president niet gedacht en met dit doel is de wet niet ingediend. Maar dit betekent daarom niet, dat God dit zo ogenschijnlijk los van alles staande wetsvoorstel niet zou gebruiken om ons beter toe te rusten tot de taak die wij als reformatorische christenen gezamenlijk hebben.

Historie heert altijd een Goddelijk doel.

D.F.

REACTOR CENTRUM NEDERLAND

De deelnemers aan een voorlichtingsbijeenkomst van het Nederlands Atoomforum hebben een bezoek gebracht aan het Reactor Centrum Nederland in Petten. De hoge flux reactor is op het ogenblik buiten gebruik om een grote onderhoudsbeurt te ondergaan (foto), een unieke gelegenheid voor de bezoekers om ook eens een kijkje te nemen in het hart van de reactor.

Voor het Westen bijna onbegrijpelijk

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

Sinds de beëindiging van het tijdvak der Middeleeuwen is het westen van Europa voor velen het middelpunt van de wereld geweest. De landen in Azië en Amerika, in Afrika en Australië werden ontdekt en daarna toegevoegd aan de beschaving, dat wil zeggen ondergeschikt **gemaakt aan het westen van** Europa. Het hoogtepunt van deze ontwikkeling werd bereikt in de tweede helft van de negentiende eeuw, toen de gehele wereld werd verdeeld langs de lijnen, die het westen welgevallig waren. Tussen de beide wereldoorlogen ontwikkelde zich met toenemende snelheid de emancipatie van de niet-westerse landen. Met actieve medewerking van het communistische Rusland schreed dit proces vooruit. En op het ogenblik is het zo, dat bijvoorbeeld in de organisatie van de Verenigde Naties het aantal niet-westerse leden dat van de vroegere westerse heersers verre overtreft. Dat betekent natuurlijk niet, dat deze nauwelijks zelfstandige staten zelfstandig kunnen bestaan. Zij leven voor 'n groot gedeelte van de steun van het westen. Bij deze steun speelt dan nog vaak een rol de vrees van bijvoorbeeld de regering van de Verenigde Staten, dat deze zogenaamde jonge staten bij gemis van steun van het westen zich tot 't communistische Rusland zullen wenden. Vooral hierdoor is de huidige toestand weinig doorzichtig.

Immers in Washington is men lange jaren van mening geweest, dat de tegenwoordige wereldgeschiedenis eigenlijk te herleiden is tot een strijd tussen Amerika en Rusland. Amerika zoekt overal bondgenoten, al of niet zelfstandige bondgenoten. Moskou tracht te komen tot een organisatie van aan Moskou onderworpen satellietstaten. De betekenis van het geschil om Berlijn is onderdeel van de strijd tussen Washington en Moskou. Cuba is zo van belang, omdat men er invloed vreest van de communisten. Nieuw Guinea mocht niet tot een gewapend conflict leiden, omdat men daaruit een derde wereldoorlog kon verwachten. Laos moest als bron van onrust worden uitgeschakeld, omdat anders een communistische machthebber zich aan de Indische Oceaan zou vestigen.

Zulk een vereenvoudiging van problemen is wel erg gemakkelijk voor het begrijpen. Zij doet echter meestal geweld aan de werkelijkheid. Immers de factoren, die de wereldgeschiedenis beheersen zijn zo onderling verschillend en vaak zo gecompliceerd, dat men beter kan uitgaan van de veelheid van de eenheid. Maar uitgaande van die verscheidenheid, geraakt men voor de moeilijkheid om die vele factoren onderling in hun sterkteverhouding te gaan ontleden. En die sterkteverhouding wordt dan meestal gezien met een westerse bril.

Men ziet te weinig, dat het bijvoorbeeld in Azië gaat om afstanden, waarvan men in 't westen geen begrip heeft; om een bevolking, waarvan men de talrijkheid wel kan formuleren in honderden millioenen, maar die niet tot de westerse verbeelding spreken; om tijdruimten, die volkomen zich onttrekken aan de Westerse voorstelling van tijd. Het gevolg daarvan is, dat men de gang van de wereldgeschiedenis niet meer begrijpt en dat men in de staatkunde elk ogenblik fouten maakt. Vooral de Amerikaanse diplomatie gaat hieraan mank.

De toepassing van dit alles zien wij thans in het oplaaien van het geschil tussen India en China. Op verschillende plaatsen van een grensgebied ter lengte van enkele duizenden kilometers (ter vergelijking: de afstand van Amsterdam naar Berlijn is maar zeshonderd vijftig kilometer) is een complete oorlog uitgebroken. Er worden bombardementen uitgevoerd met vliegtuigen, mortieren worden gebruikt, dorpen worden platgebrand. Men kan dit moeilijk meer als grensincidenten beschouwen, zodat men wel moet concluderen, dat het hier gaat om de botsing tussen twee van de grootste machten der aarde, onder belangstellend toezien van een derde Rusland.

Het gaat hier namelijk niet om twee partijen, die ingeschakeld zijn in de tegenstelling Washington-Moskou. Het gaat hier om een Aziatische aangelegenheid in de eerste plaats, waarbij de partijen in de eerste plaats om zichzelf denken.

Daarbij staat China als belangrijkste mogendheid vooraan, als het oudste, het grootste en het talrijkste volk der wereldgeschiedenis. Sinds China in 1912 het juk van de Mandsjoekeizers afwierp, en enkele dozijnen jaren later door Japan onder de voet werd gelopen, wist Tsjang Kai Sjek de tegenstand te organiseren, waarna de macht toeviel aan Mao Tse Toeng. Deze bracht de eenheid weer tot stand door zich te wenden tot de Chinese boer, die met een niet te temmen taaiheid eeuwenlang allerlei ellende had weten te verdragen. Deze bracht hij idealisme bij door een vorm van communisme. En toen Amerika door onbegrijpelijke kortzichtigheid door zijn steun aan Tsjang Kai Sjek, Mao Tse Toeng naar Moskou om hulp deed vragen, scheen China satelliet van Rusland te zullen worden. Alle Chinakenners verzekerden echter om strijd, dat dit op de duur onmogelijk was. En zo bleek het al bij het Korea-geschil in 1951 reeds, dat China ook Rusland als vijand beschouwde op zijn weg naar de heerschappij in Azië.

Met India ligt de zaak anders. Voortgekomen, gezamenlijk met Pakistan uit het door de Britten bestuurde keizerrijk India, had het de vrijheid verworven door de leer der geweldloosheid, door Ghandi gepredikt, door Nehroe overgenomen en meestal in de practijk gebracht. De hoogstaande beschaving van het eeuwenoude India kon zich meten met die van China. Evenwel miste men het imperialistische streven. Nehroe wilde het leiderschap

(Vervolg op pag. 2)

AAN ONZE ABONNEES

U hebt al dadelijk gemerkt, toen U ons blad uit de mailbox haalde: het formaat is groter geworden. En toen U het doorkeek, hebt U ook gemerkt, dat een deel op ander papier was gedrukt.

Hier is de verklaring. Na veel overleg en rijp beraad hebben wij het besluit genomen deze veranderingen aan te brengen. Van nu af aan zal ons blad acht pagina's Nederlands brengen en voorlopig twee pagina's Engels, hetwelk wij echter tot vier hopen te kunnen uitbreiden.

Het was ons reeds lang duidelijk, dat wij niet meer de jongeren onder ons bereikten, die het Nederlands niet meer lezen. Van meer dan één kant was ons daar ook reeds op gewezen. Toch zouden wij graag willen, dat ons blad iets kon brengen voor alle leden van het gezin, zodat het een familieblad in de ware zin van het woord kon zijn.

Na alle mogelijkheden overwogen te hebben, zijn wij tot het besluit gekomen om het maandblad "Youthful Outlook" te combineren met Calvinist-Contact. Wat betreft de hoeveelheid leesstof wordt niemand daarmede tekort gedaan. Integendeel, de grotere acht pagina's Calvinist-Contact bevatten meer dan de tien kleinere pagina's, zoals die tot nu toe werden uitgegeven. Twee grote pagina's per week voor Youthful Outlook is meer dan de gebruikelijke twintig kleine pagina's per maand.

Een ieder begrijpt, dat deze verandering zwaar op ons budget zal drukken. Toch willen wij de abonnementsprijs voorlopig NIET verhogen. Wij hebben vertrouwen in onze abonnees, dat zij ons allen zullen helpen in het winnen van nieuwe abonnees. Alleen een flinke toename van nieuwe abonnees kan ons in staat stellen de prijs te handhaven.

Redaktie en Administratie.

Voor het Westen bijna onbegrijpelijk

(Vervolg van pag. 1)

van Zuid-Azië bereiken vooral door de kracht van de geest. Vroeger werd echter de onherbergzame noordgrens bewaakt door krijgshaftige hulptroepen van Engeland. Bij het wegvallen van de Britse macht lagen deze gebieden open. En toen Tibet, het land van de stilte door Chinese benden was bezet kon de aanval op de grens beginnen. China vermeed echter in het begin de schending van de zogenaamde MacMahonlijn, die in 1914 was getrokken als afgrenzing van Tibet en India.

Sinds enkele maanden is dat veranderd. En aangevuurd door enkele groepen jongeren, die ook de stoot hebben gegeven tot de overweldiging van Goa, slaat India nu terug, waardoor het dus de leer van Ghandi verloochent. Aangezien China, noch India haast kennen, kan dit geschil wel jaren duren. Voor een verovering van geheel India is echter weinig gevaar. De eeuwen door heeft India vreemde indringers in zich op weten te nemen. Men noemt dat wel eens de wet van het oerwoed, dat ook alle vreemde lichamen overwoekert.

En nu nog Rusland. Rusland is door de verovering van Siberië en aangrenzende gebieden ook een Aziatische mogendheid. Het wordt echter geleid door zuiver imperialisme. Daardoor staat het tegenover China en India ideologisch zwak. Nu heeft Nehroe indertijd veel sympathie gehad voor het Russische communisme. Men heeft zelfs wel in 1952 gemeend, dat hij aangesloten was bij de partij. Nu stuit de Russische kolos overal op het Chinese wereldrijk. In Laos is de tegenstelling duidelijk. En zo is het verklaarbaar, dat men hier overeenstemming heeft weten te bereiken tussen Moskou en Washington, omdat beide staten zich tegenover China geplaatst gevoelden. China heeft echter zijn geweldige bevolking mede voor zijn expansie. Rusland beschikt over meer kapitaal en over grotere technische vaardigheid. Beide zijn in de uitgestrekte gebieden, waarover zij heersen, onkwetsbaar. Beide kunnen wachten, desnoods tientallen jaren. Ondertussen zal de Chinese boer het benauwd krijgen, omdat de economische plannen van Mao Tsje Toeng zijn mislukt. In India behoort de maatschappelijke ellende in vele streken tot de gewone levensomstandigheden. Ook hier zal men dus nooit de bevolking door honger en armoede op de knie kunnen brengen.

Het zal nu de zaak zijn van de westerse diplomatie, om door het uitbuiten van deze tegenstellingen, een toestand van evenwicht in het leven te roepen, zodat men in het westen voorlopig geen last krijgt van agressie.

DE VERWACHTING VAN PROF. SCHOLTEN INZAKE CUBA

Een kleine herinnering

"OOK HIER KAN MOSKOU WACHTEN"

Wij maken het stellig niet onze gewoonte om artikelen, die eenmaal in ons blad zijn verschenen, te herhalen. Voor dit maal willen wij dit echter wel doen, omdat het ons trof, wat Professor Scholten in zijn rubriek "Buitenlands Overzicht" (C.C. 5 October j.l.) vóór de huidige crisis zich ontwikkelde, over de Cubaanse kwestie en over de houding van Rusland heeft geschreven. Professor Scholten zou zeker niet willen, dat wij hem als toekomstvoorspeller betitelen. Maar hij heeft wel blijk gegeven een vooruitziende blik te hebben.

Toen onderstaand artikel in ons blad verscheen, hebben onze lezers er stellig met belangstelling kennis van genomen. Als wij het nu nog eens weer lezen, krijgen stellig de aangestipte punten nog meer nadruk. Vandaar dat wij aan de verleiding hebben toegegeven, Prof. Scholten's artikel reeds thans weer te herplaatsen.

Met Cuba is het een eigenaardig geval. Zoals overal in het niet-Germaanse gedeelte van het westelijk halfrond is men daar nog niet aan een geordend en stabiel bestuur toe. Op zich zelf zou de revolutie, die Castro aan het bewind bracht dus niet zo belangrijk zijn. In de loop van de laatste weken zijn er weer kleine of grote al of niet geslaagde pogingen tot revolutie gedaan, bijvoorbeeld in Brazilië en in Argentinië.

Maar het bestuur van Castro heeft toch veel groter betekenis. In de eerste plaats, omdat het eiland zo dicht bij de Verenigde Staten ligt, zodat een luchtaanval vandaar met moderne vliegtuigen of een aanval met raketten met verre actieradius voor de grote westerse republiek fatale gevolgen kan hebben. Maar in de tweede plaats, omdat men in Cuba openlijk de zijde heeft gekozen van Rusland en een bepaalde vorm van communisme onverholen predikt.

Nu heersen in die omgeving lang niet overal geordende toestanden. Een aanval door particulieren, al of niet gesteund door Washington, is daar niet zo vreemd als iets dergelijks in Europa zou lijken. Dan moet zulk een aanval echter goed worden voorbereid en zo krachtig zijn, dat mislukking practisch is uitgesloten. En men weet, dat enkele maanden geleden zulk een particuliere agressie smadelijk is afgelopen. In westerse ogen is het grappig, dat men de door Cuba gevangenen graag tegen een behoorlijke losprijs in geld of goederen wil uitwisselen.

Hoe dit echter zij, Kennedy heeft als opperbevelhebber van de strijdmacht bevoegdheid gevraagd en verkregen om een belangrijk contingent militairen op te roepen. Daardoor is het hem mogelijk zonder vertraging door beraadslaging in de volksvertegenwoordiging een eventuele aanval af te slaan of een eigen vorm van agressie voor bereiden.

De eensgezindheid, waarmede men aan Kennedy deze volmacht heeft geschonken, houdt echter niet in, dat de republikeinen nu ook van plan zijn hun oppositie in de binnenlandse politiek te staken. Vandaar dat men elke zwakke plek zal aangrijpen in het bewind Kennedy om zijn positie in het oog der kiezers te verzwakken en daarmede de democratische partij te treffen. Maar aan de democraten komt te stade, dat het schijnt, dat Chroesjtsjow een iets gematigder houding inzake Berlijn gaat aannemen.

Men vergisse zich echter niet door aan te nemen, dat Moskou een wijziging in zijn plannen heeft aangebracht. Bij de Russische politiek heeft men altijd te bedenken, dat de Rus geen tijd kent en geen afstand. De afstand van Moskou naar Tokio speelt geen rol en evenmin die tot het verre Westen. Russische politiek is altijd wereldpolitiek. En in dit opzicht is het zo begrijpelijk, dat men in Rusland zo hevig aan de ruimtevaart deelneemt.

Maar de Rus kent ook geen tijd, zoals men dat in West Europa doet. Hij kan wachten. Waarschijnlijk komt dit door zijn verwantschap met Azië. Een jaar is niets en zelfs een kwart-eeuw is maar een kleine periode. Vandaar dat Rusland geen haast maakt met Berlijn, en ook niet met Cuba. Op het ogenblik is de positie van Cuba nog zwak, vooral economisch. Maar de bevolking van Cuba is niet als die in Zuid-Oost Azië aan ontberingen gewend. De Cubaan is niet bereid met phlegma zijn leven af te leggen zoals bijvoorbeeld de Javaan. Hij wil leven en als het kan goed leven en vrolijk leven. Hoe langer Castro nu het bewind voert, hoe beter hij, met Russische en andere hulp van achter het "ijzeren gordijn", aan die drang om te leven tegemoet kan komen. Elke dag brengt Moskou winst, ook al doet men gewapenderhand niets. Tot dusver heeft Chroestjow zijn meeste verbeteringen in politieke positie verkregen zonder zelf een schot te lossen. Eerstdaags kan hij vanuit Biak een grootscheepse luchtaanval doen op het thans onbeschermde Australië.

Zo weet Chroestjow heel goed, dat hij niet om Berlijn een oorlog moet beginnen, nu de afloop van een kernoorlog, in samenwerking met een conventionele oorlog nog altijd onzeker is. Wanneer hij echter wacht, totdat hij via Cuba de Verenigde Staten onder zijn bereik heeft en de geweldige rijkdommen aan strategische goederen van Zuid- en Midden Amerika onder controle heeft, kan hij beter met zijn aanval op Berlijn beginnen. Nooit heeft de Rus gemeend, dat hij de wereldheerschappij zou verkrijgen met een aanval op het Westen van Europa alleen. Lenin zei eens: De weg van Moskou naar Parijs en Londen gaat over Tokio en Peking. Van Peking is hij al zeker, van Tokio nog niet. Vandaar dat een aanval in directe zin op Zuid-Oost Azië met zijn grote rijkdommen aan petroleum, tin en rubber nog moet worden uitgesteld.

Maar Cuba is voor de naaste toekomst belangrijk. Ook hier kan Moskou wachten. Maar Kennedy heeft een bewijs nodig van innerlijke kracht, wil hij de aanstaande verkiezingen winnen. Dat is het probleem, waarvoor de huidige president staat. De vele mislukkingen, die hij in zijn periode heeft geleden, maken het voor hem een levenskwestie inzake Cuba geen nederlaag te lijden.

Dit is het zeegebied waarover de blokkade van Cuba zich uitstrekt.

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).
Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Please inform us immediately of any change in your address.

CHRISTIAN CC COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd. Box 34, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Let's remember LUTHER

History writers will have plenty of material on hand should they wish to record the happenings in this century. The speed with which science develops seems to be almost revolutionary, rather than gradual. Our days are most fascinating indeed. It is not merely political sales-talk when we hear about the numerous jobs which are created. There are many more vocations now than there were a few decades ago, and we are only at the beginning. More is coming. What we see and experience in our days is just the prelude of a tremendous expansion on almost every side. Space travel, medical and scientific research, computors, coloured and worldwide television, they are only a few of the many new areas in which mankind has carefully but prudently made his first steps. Our age is challenging indeed!

However, the same advancement is most frightening also. Science has released powers, of which the scientists themselves do not know the consequences. The nations of the world are carefully hiding from one another what they have in stock in the field of atomic weapons. They only threaten one another with annihilation. And it doesn't take much for this volcano to erupt.

Nevertheless, in political addresses and ecumenical meetings pleas are heard and repeated for mankind to live in brotherhood and fellowship. Never before has there been such a strong appeal to practise altruism. Hearing these admonitions, one would assume that people are sincere, but a moment later the newspapers tell us that one negro student at a "white" university is enough to bring an entire city in an uproar. Oxford, Mississippi, has set a gruesome example.

In spite of all these theories and treaties, the life of the individual is in danger. In order to ensure one's normal earnings one should belong to a huge union. In order to stay in business, one has to sell out to a chainstore combination, or to rent a corner in a huge shopping center.

There seems to be no room for the individual anymore; everyone and everything is supposed to be "en masse".

The church does not take exception to this world situation apparently. There is much noise in the world and therefore the churches produce more voice in order to be heard. There is a strong desire to overlook differences, to move the boundaries and to forsake strictness, if this will help the churches to make themselves heard. Religious gatherings should run into the tens and hundreds of thousands, better still into the millions, in order to be noticed.

And the church should be noticed, should it not?

Should it? Why actually should the church be in the news? Does christianity still have a task? Does religion set the course of events? Is there any political meeting or any labour congress or any economical or cultural gathering where the church as church is consulted?

We might as well admit it, there is none. The church is tolerated as long as she preaches a religion of brotherhood. It is in good style to belong to a church, but that's about all. It is not expected of the church to have a standpoint on socalled secular matters and it is certainly not expected that the church would voice such a point of view. A synod may say what it thinks of capital punfshment or of divorce, but it is received for information. Is there anyone who expects something to change after the church has spoken?

And yet . . . the church is the only one which sets the course. However, there is but one who is to be blamed for the fact that the advice of the church is not desired, and that is the church herself.

On October 31st the protestant churches commemorated the beginning of the great reformation under Martin Luther. The great significance of that reformation was and still is that the faith of the believer is not something you can ascribe to an organization, purely religious as this organization may be, but that faith supposes a strong personal conviction. Faith puts a man in the office of ambassador, a high representative of Christ. The church does not consist of priests or preachers or councils or consistories. The church consists of believers and faith is the conviction that you belong to the body of Christ Himself, whom God 'has appointed Heir to all things and through whom He made the worlds." (Hebrews 1:2).

The church, however, not only allowed herself to be pushed into a corner and to be merely tolerated, the believers seem to have lost sight of their very high and distinctive position. The world exists only for the sake of the church. It may be understandable that the world does not know this but it is a complete riddle why the church herself does not know this. Christians love to talk about the millennium, the period of a thousand years during which they will reign with Christ. However, they fail to see that they are living in the midst of these thousand years and that they do reign, right now with Christ. Christ came in the fullnes of time and gave testimony that all power is (not will be, but *is*) given to Him in heaven and on earth. We as Christians are called to reign in these present days, because the church which is the body of our Saviour, is the new mankind, for whose sake everything exists that exists.

If we, believers, keep quiet about it, how could we expect the world to know it? If we only say that we are awaiting the future, how could we expect unbelievers to react in any other way than by taking things in their own hands?

Satan has been very successful apparently in convincing the christians that their time has not yet come, but that it will come in the life hereafter. The Bible, however is clear enough on this score. You just read and re-read Colossians 1:13-23. It is high time that the Church of Christ makes clear to the world what she really is.

Let's remember Luther in a worthy way!

D.F.

WHY AIRMEN ALL LOVE SARAH

Picture yourself in this situation. You're flying a mission over the fog-shrouded North Sea. Suddenly your jet's engine flames out. After a hastily transmitted 'Mayday," you eject from your crippled aircraft. As you float downward through the fog, you think of your survival.

Visibility: 300 yards. Water temperature: Near freezing. Rescue craft in the vicinity: None. Possibility of survival: Poor.

For RAF Flying Officer N. R. Williams, this was no fantasy. Forced to bail out of his Hawker Hunter jet over the North Sea, Williams had only one thing working for him: SARAH.

As he struggled in the freezing water, Williams pulled the top off a small tube clipped to his life vest. A steel tapetype antenna sprung erect and the tube automatically began to transmit a continuous distress signal.

Miles away, a special Search And Rescue helicopter, advised of Williams' "Mayday", was already in the air. With visibility diminishing, it picked up the airman's signal strong and clear and began to home-in.

What were Williams' chances? How did SARAH affect them?

The small tube clipped to Williams' life vest was a SARAH transmitter, an electronic beacon designed to locate downed airmen and astronauts. When he removed its top, Williams opened a 20 hour can of survival — the life span of SARAH's tiny battery.

Sold initially in England, SARAH's original design stemmed from research performed at the Massachusetts Institute of Technology during World War II. In 1953, Simmonds Precision Products, Inc. of Tarrytown, New York, acquired U.S. rights to the system and continued its development.

Today, as one of the mainstays of the Project Mercury recovery system, SARAH has ridden with every U.S. astronaut sent aloft.

SARAH helped get M. Scott Carpenter home when his Aurora 7 Capsule overshot the recovery zone by 250 miles. And the architects of Walter Schirra's six orbit flight this September have indicated their faith in SARAH by choosing, for the first time, the entire Pacific as the next recovery area.

While SARAH's most publicized performance has been its role in the Mercury project, the system's terrestrial job is of equal importance. Performing in the role for which it was originally cast — personnel location — SARAH has aided the rescue of airmen throughout the free world.

Because of SARAH, 90 minutes after pilot Williams bailed out of his crippled jet, he stepped ashore from the rescue helicopter — wet and cold, but alive and ready to fly another day.

"We were miles away from Williams when we first picked up his signal," the helicopter pilot, J. W. Thompson, said later. 'And we were within 200 yards of him before he was seen. If we had been on a visual search in that weather, he never would have been found."

The SARAH system that located Flying Officer Williams, Astronaut Scott Carpenter, and a host of others has three bascic parts. The tiny transmitter or radio beacon, is carried by the airman. Slightly larger than a toothbrush container, it weighs approximately 11 ounces. Removal of the metal cap covering the antenna actuates SARAH.

The battery pack, also carried by the airman, weighs about 40 ounces. It is designed for 20-hour operation at sub-freezing temperatures.

A special receiver is the heart of the SARAH system. Its breadbox size makes it simple to install in search craft. Its weight is approximately 21 pounds. The dominant feature of the SARAH receiver is a cathode-ray tube which visually displays the beacon's signal. Its position on the face of the tube indicates the direction to the transmitting beacon. Using this receiver display as a guide, the search craft can pinpoint the transmitter to within a few feet of its location.

Normally, Flying Officer Williams would have been the focal point of a gigantic air-sea rescue operation. Dozens, possibly hundreds, of aircraft would be airborne. In the search phase of the mission, they would slowly track and retrack over the area where his aircraft purportedly went down.

In cases such as this, the survivor's life depends primarily on the sharp eyes of the aircrews. But sometimes the eyes don't havve it. After searching mile after mile of ocean, jungle, or desert, they tire. Other times there aren't enough eyes in the air to search quickly an area thousands of miles square.

As Williams or Scott Carpenter attest, a single SARAH equipped aircraft can do the job more efficiently than hundreds of eyes. At 10,000 feet, it can pick up a SARAH signal at a distance of 150 miles. Cruising at 200 miles per hour, it can easily scan an 80,000 square mile area in a four hour flight

With its widespread use today by 26 nations, SARAH is well on its way to becoming a world-wide location system

THE BOOK THAT YOU SHOULD READ

The Small Woman

by Alan Burgers

E. P. Dutton & Co. Inc.
300 Fourth Ave., New York 10, N.Y.

Faraway places hold on attraction for us all. But few people feel it as intensive as Gladys Aylward, a young parlormaid in London, Enland in the 1920's. She felt a compelling urge to go to China, not for pleasure, but to bring the gospel.

With no support and no money Gladys contacted the travel bureau to order a ticket to China by the least expensive route, which was by rail over Siberia. Russia and China were fighting over the Manchurian border in 1930, thus making travel by this route well nigh impossible. No matter to Gladys Aylward. "By the time my ticket is paid for, the war will be over," she said. Working as a maid for a wealthy family, Glady skimped and saved, every week depositing a few pound notes at the travel bureau.

The day finally came that Gladys had her ticket paid for. On October 18, 1930 Gladys said goodbye to her parents and friends. It would be 17 years before she would see her homeland and dear ones again.

Gladys' hazardous trip across the continents of Europe and Asia reads like a novel. After days of sitting and sleeping in railroad cars, Gladys came to the end of the line, a battlefield. A fierce battle was being waged between Russian and Chinese troops over rights to the railroad.

After backtracking by foot and a narrow escape from the Russian police, she managed to board a Japanese boat. By a circuitous route she finally reached her destination, a remote mountain town in northwest China, where she was greeted as a "foreign devil", having mud and refuse thrown at her. Undaunted, Glady set herself to learning the language and adopting Chinese ways in order to fulfill her mission.

Who would have thought that running an inn for mule-drivers or taking on the position of "government foot inspector" would be God's way of spreading the gospel?

Whatever her hand found to do Gladys did with all her heart — becoming a mother to poor , helpless children, quelling a riot in the local prison, advising the ruling Mandarin of the region.

After ten peaceful years, the quiet mountain village, surrounded by walls which for centuries had kept every intruder out, was shattered by Japanese bombers. In the confusion and misery that followed, Gladys took a leading role in clearing the rubble, evacuating the remaining population, and burying the death.

In this chaotic period love entered Gladys' life. A young officer in General Chiang Kai-shek's army won her heart. But marriage had to wait till this horrible war was over.

In a letter sent to her parents about this time Gladys wrote, "Do not wish me out of this or in any way seek to get me out, for I will not be got out while this trial is on. These are my people; God has given them to me; and I will live or die with them for Him and His glory."

A cruel beating by the Japs caused internal injuries which impaired her health for many years. An unbelieveable journey over untravelled mountain passes with her 100 children almost led to her death. But under the excellent care of missionary doctors her life was spared and she continued her work throughout the post-war years.

The book ends with Gladys' return to England in 1947 for surgery to correct the injuries resulting from that cruel beating. Thereafter, however, the Small Woman was once more in China doing God's work in Hongkong and Formosa.

You won't want to miss this true story of one young woman's amazing adventures for God.

Eleanor B. Spykman

Number Eighteen of a Series

THE BATTLE OF ARNHEM IS LOST

by Ineke Parlevliet

It was a week after the paratroopers had landed in Arnhem and close to eight o'clock when Dick van Dongen came home again, tired, dirty, but in good humour. Mrs. Van Dongen and Rita were delighted to see him and Rita immediately bombarded her brother with questions about his mysterious disappearance. Dick waved her questions aside as if they were bothering flies. "No comment," he said half smiling, "perhaps I'll tell you later, but not yet," Mrs. Van Dongen, knowing that Dick would not say a word if he did not want to, was more practical. "You'd better take a bath right now, Dick," she said, "in the meantime I'll make you some supper. You look dirty and hungry too." "That's just what I need," Dick answered gratefully. "It's two days ago since I got a warm meal and today I did not even have a chance to wash." A moment later Dick had disappeared into the bathroom.

Later in the evening when Rita had gone to bed, Mrs. Van Dongen said to her oldest son: "You don't have to tell me anything if you don't want to, Dick. But I have been very worried about you and Dad. I have some idea about what you have been doing. I only want to know if everything is all right." Dick did not answer right away. He looked at his mother and read in her eyes how frightened she had been and still was. He realized that sometimes the tension and worry could be too much for one person. "Everything is fine, Mom, really," he said, while he patted her hand. "I'll tell you about it, then you will know why I had to do this job. That Sunday, a week ago now, I went for a walk and then I saw the parachutes and the planes. I went back to Doornbosch' farm, which took me about half an hour. I had almost reached the house when I saw someone in a khaki uniform running to one of the barns. I followed the man into the barn. The soldier, a paratrooper, had hidden himself under a pile of straw, but not very well. I offered him a better hiding-place, which he gratefully accepted. In one of the stables Doornbosch had made a secret hiding-place under the ground. We left the barn in a hurry, taking precautions that nobody could see us. I had just shown the Tommy the new hiding-place, when we heard German voices in the distance. They seemed to be coming toward the farm. I did not dare to stay in the stable nor leave it. The only thing I could do was to keep the English soldier company in the small and dark hole. I can assure you that we felt far from pleasant when the Germans started to search the stable. We wondered if they had seen us. Leter on I learned that Bill had dropped his cigarettes somewhere in the yard, and that the Mofs had found them. Finally the Germans left the stable, but of course we had not a clue whether they were still around. Then we distinguished a strange, crackling noise and a heavy crash. It must have been the barn which the Germans set on fire. It was the same barn, in which Bill first had been hiding. We were too scared to leave our hiding place and waited until midnight. Doornbosch had left the door of the house open. It was rather easy to get some farm clothing for Bill and some food. Then we left, realizing that this environment was rather bad for our health. Fortunately there was no moon and we found our way through half dry ditches and bushes along a country road . . ." Dick waited a moment and lit a cigarette. Mrs. Van Dongen's nerves were strained. "They did not see you?" she asked full of fear. Dick shook his head. "No, we arrived safely at another farm, which belongs to a friend of mine. His house was locked, but we slept very well in the hay barn . . ." Again he stopped and he smiled at his mother. "Don't look so worried, mother, everything went as on oiled wheels." But Dick did not tell her how Bill and he had been lying in a ditch for more than an hour while German soldiers were searching the area with strong lamps. Covered by a heap of dead leaves, with their hearts in their mouths, they had been waiting and praying for the Germans to leave. The soldiers had come very close, so close that they had to hold their breath, afraid that they would make the slightest movement. And then, suddenly, a German voice had called the search off and the German soldier, who had not been more than two yards away from them, turned around and left. For the first time Dick had been grateful for the strict discipline in the German army. Yet he knew that God had heard their prayer and from that moment on he had no longer been afraid. God would help them. He was sure of it.

"And what happened next?" Mrs. Van Dongen wanted to know. Dick shook his head. "I can't tell you that in detail, Mom. Too many underground workers are involved. Somehow Bill had to go back to England, or if possible, to his unit in Arnhem. This was impossible. As you know the Germans were no longer in the defense after two days. It was more than dangerous for Bill to try to cross the German lines. Via Belgium, France and Spain Bill had to be transported back to his homeland. I knew that such a possibility existed, but had no idea how to contact the right persons. It took me a couple of days to find this out. Then the first contact was made. All I had to do was to bring Bill to a certain spot, almost 50 miles away. Dressed as farmers we cycled all the way down. We made it and then I left Bill in care of other men. I fervently hope that he will arrive safely in England again."

"I am proud of you, Dick," Mrs. Van Dongen said warmly. "I am very glad that you are back alive. You could have been shot, do you realize that?" Dick nodded. "I knew that, mother. But that was no reason to leave Bill to his fate. Or was it . . .?" "No, it was not," his mother answered thoughtfully." Not while so many English soldiers are risking their lives for our freedom and on our soil . . . After all, they can be killed too."

The Battle of Arnhem came to its last phase. The Germans were winning; that was clear to everybody; and Radio Oranje confirmed it. Every available German soldier in Waterdam was sent to this nearby front and through the village long rows of German war equipment passed. Destination: Arnhem and Oosterbeek. The strong resistance of the Germans had made it impossible for the English to get permanent hold of the Rhine Bridge and the planned contact with Montgomery's army across the Rhine near Nymegen failed completely. A week later the matter had been decided: the Battle of Arnhem was lost by the Allies.

Many rumours about the hell in this city circulated and until now Mr. and Mrs. Van Dongen had heard no word, neither of John nor of their relatives. It was said that especially in the inner town the fighting had been severe. Many civilians were said to have been killed, while the town was in shambles. Of course these rumours seemed exaggerated, but nevertheless the Van Dongens were worried sick. Uncle John and aunt Henny lived in the inner town . . . Were they all still alive?

(to be continued)

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

New arangements

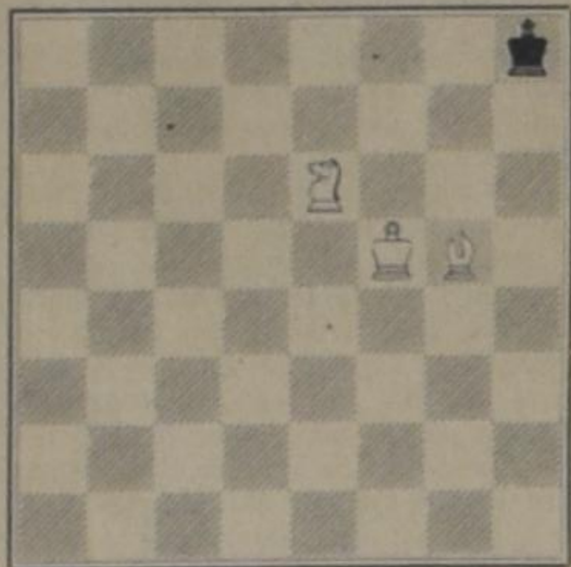
Since our magazine from now on will be a weekly, your editor has now more opportunity to give some easy problems for those who complained that it was too difficult. On the other hand those who are more advanced in chess will experience that I still have hard nuts to crack for them.

My plan is to publish the more difficult part the first time and next week easier problems. For both kinds of problems one deadline will be set, which probably will change every month. Please pay close attention to it. Solutions are expected only once a month.

The solutions of the problems of this first week should be sent in separately, because no other problems were given in the month of October.

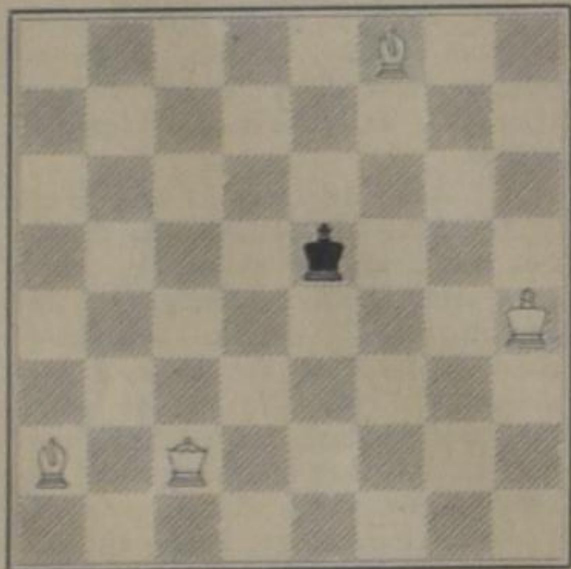
Twelfth series of problems in the contest

No. 34
Position
Black: 1 piece

White: 3 pieces
White to play and win (3 points).

No. 35
Author: W. Greenwood
Black: 1 piece

White: 4 pieces
White to play and win in two moves (4 points).

NOTES

1. No. 34 is again a position. This time the question is, "What is the shortest way to mate?" Indicate the moves precisely.
2. No. 35 is a normal problem. All variations should be described.
3. Send your solution to Mr. C. Hess, c/o Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont.

SOLUTIONS OF THE 10TH SERIES

No. 28 (MacLeod): 1. P-K5, thr. 2. Q-KB5 mate. Moves of the black Knight pin the white Queen but open the way for the white Bishop, to cover the Pawn. The black Rooks cannot help either. In short, a very good problem.

No. 29 (Daniël): 1. Q-Q8 (the ambush, do you remember?), thr. 2. K-K7, mate. Did you find the five cases of discovered check, all by the King?

No. 30 (Hoeg): 1. K-Kbl?? is wrong and doesn't work, although six beautiful variations occur: 1. -, B-KNZ; 2. Q-KN8 and 3. Q-KN2 mate. 1. -, B-KB3, B-K4, B-Q5, B-QB6, B-QN7 are answered by 2. Q-KB8, Q-K8, Q-QR4, Q-QR3 and Q-QR2. However, the last step of the ladder fails. Therefore the right solution is: 1. Q-QR4, thr. 2. Q-K4 mate. 1. -, B-Q5 ch, 2. K-B1, B —; 3Q-K4 mate. Simple, isn't it?

THE LADDER

Stand after the 10th series of problems. No. 29 had to be cancelled because the black King was printed as a Queen. Sorry for those who understood the situation and sent in a right solution. No. 28 had a worth of 3 points and No. 29 of 5, together 8 points this time.

1. W. Wilms, Lindsay, Ont. (60) plus 3+5= 68
2. A. J. Klein, St. Catharines, Ont. (62) no answer (1) 62
3. H. Geerlof, Smithville, Ont. (28) plus 3+5= 36
4. K. Bijlsma, Iroquois, Ont. (26) plus 3+2= 31
5. W. Triemstra, Ottawa, Ont. (21) plus 3+2= 26
6. J. Prins (I), Lacombe, Alta. (13) plus 3+2= 18
7. A. Guillaume (I), Toronto, Ont. (4) plus 3+5= 12
8. A. Boers, Ancaster, Ont. (11) no answer (1) 11
9. W. F. Stokdijk, Old Barns, N.S. (6) plus 0+2= 8
10. E. H. Langendoen, St. Catharines, Ont. (4) plus 3+0= 7

Confidentially Speaking

As most of our readers know this column is edited by Con Fidential and Ad Viser. Various questions may be asked and will be answered in this column except when the answer would be unfit for publication. In this case the answer will be given in a personal letter.

Letters should be addressed to Con and Ad, c/o Guardian Publishing Co. Ltd., Box 34, Station B, Hamilton, Ont. and do not need to be signed (except when a private answer is required).

Besides our questions and answers we have opened an opportunity for building up new friendships by way of correspondence.

Please observe the following rules and instructions:

1. Minimum age limit: 17.
2. Choose a pen name and send us some brief but condensed information, stating your age, education, job, background, personality, church affiliation, hobbies etc. Your "ad" (carrying only your pen name) will appear in this column. Send us also your real name and address, which *we promise never to publish.*
3. The one(s) interested in your "ad" can ask us by letter to receive directly your name and address.
3. Except for an enclosed 5¢ stamp there are no charges.
5. Send "ads" and letters to: Con and Ad, Guardian Publishing Co. Ltd., P.O. Box 34, Station B, Hamilton, Ont.

Here is such an "ad" of a young man who wishes correspondence with a member of the "fairer sex".

Dear Con and Ad,

I am a 23 years old young man with dark hair, average height, and a confessing member of the Christian Reformed Church.

I am the youngest of a large family, have a fairly good education and now have a good steady job with a promising future. I am serious, but like fun at its time.

A letter from a girl about the same age or younger would be most welcome.

"Waiting"

Write to No. 16, Con and Ad.

Attention: "Willow No. 10"

We have received a number of letters for "Willow No. 10" and we are anxious to send them on to the person, who placed the "ad". However, the name and address of this "advertiser" has been lost in the mail. Would "Willow" please send us her name and address once more?

Con Fidential.

Ad. Viser

Dr. P. Y. DE JONG
D. R. KOOISTRA
REV. F. GUILLAUME
Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT ISRAEL'S JUDGES

INTRODUCTION:

A. SETTING

The Bible outlines for this season, written by four of our ministers, cover a unique period in Israel's history. They deal with the time from Joshua's death to Saul's anointing as Israel's first king.

The God of the covenant had brought his people out of Egypt and into Canaan. There they were to develop as a unique people who would serve him in all things according to his law and bring forth the Christ according to God's promise. In this way Israel would be a blessing to all peoples. We begin with the final charge which Joshua gives. Against this background alone can we understand the significance of this period of Israel's history, wherein God deals daily with his chosen race. We conclude with the anointing of the first king, which opens a new period in God's revelation of himself and his saving grace to Israel.

Often this is regarded as "the darkest season" of Israel's life. Such is not quite true, as the lessons will show. Darker chapters were written, when Israel was in Egypt. Also later during the kings and the time of the Babylonian captivity the times were dark. What we should remember is that Israel is here in a period of "adolescence," of growing up. And the keynote is *God's dealings with and discipline of youthful Israel.*

B. CHRONOLOGY

To keep the record somewhat straight and to see the development of Israel under God's direction and discipline, we should take note of the chronology. Many people don't like to be bothered with dates. Yet they are exceedingly useful. They are like pegs on which we can hang the facts.

Many questions arise in this connection. With them we shall not deal. We merely present the list largely as given by Goslinga, who leaned heavily on Garstang, a noted scholar in the field.

1447 B.C.—The Exodus
1407 —Entrance into Canaan
1400 —Division of the land by lot
1387 —Death of Joshua
1367-1359—Oppression by Cushan-rishathaim
1359-1319—OTHNIEL
1319-1301—Oppression by Moab
1301-1281—EHUD
1281-1261—Oppression by Jabin
1265 —SHAMGAR
1261-1221—DEBORA and BARAK
1221-1214—Oppression by Midian
1214-1174—GIDEON
1174-1171—Abimelech, the false king
1171-1148—TOLA
1148-1126—JAIR
1126-1108—Oppression by Ammon
1126-1085—Oppression by the Philistines
1120-1080—ELI
1108-1102—JEPHTHAH
1105-1098—IBZAN
1097-1087—ELON
1089-1081—ABDON
1105-1085—SAMSON
1080 —Battle at Aphek; death of Eli; SAMUEL
1060 —Battle at Mizpeh
1050 —Samuel anoints Saul.

From this is evident that the period to be covered in the outlines lasted about 350 years; as long as the entire history of Canada from the time of Samuel Champlain until today!

C. GUIDES TO UNDERSTANDING

Here we deal not with "ordinary history" but with God's self-revelation. Hence we are concerned not simply with facts but with the significance of these facts for God's people of all ages. Merely remembering people and dates and then drawing some moral lessons does injustice to the Scriptures.

We would therefore suggest that in each lesson you keep in mind the following guide-lines. They are the main strands of God's self-revelation.

1. that God as the God of the covenant always deals with his people in their special relationship to himself. This is their salvation.
2. That God in dealing with Israel always moves forward to the fulfilment of the chief promise, the person and work of Jesus Christ. Hence here also God shows Israel from step to step what kind of **Savior-King the people need.**
3. That God reveals his covenantal grace against the dark background of Israel's unfaithfulness.
4. That God himself draws and maintains the sharp line of distinction (the antithesis) between sin and grace, between his people and the world.
5. That God applies his law (word) concretely in all life-situations. This is the sole answer to man's sin and need, also today.
6. That God demands that his people respond actively to his law (will), giving blessing to those who keep his covenant and punishing those who transgress his covenant.
7. That God always demands complete faith and trust in himself and his word as man's proper response to the covenant. This is learning to live by grace and grace alone.

No. 1
ALL GOOD THINGS ARE COME UPON YOU

(Joshua 23 and 24)

BACKGROUND NOTES

God had delivered Israel out of Egypt. For forty years he led and preserved them in the desert. When Moses died, he raised up Joshua who as type of our Lord Jesus led them into the promised land. This land is the type of all the good things which God gives his N.T. church and especially of the "new heavens and the new earth" guaranteed to all who truly belong to God.

To occupy and enjoy this good land, however, was possible only in the way of faith-obedience. By relying upon God's promised grace and thus doing his will, Israel would purify the land of the ungodly and taste covenantal communion with God in every aspect of life.

These two chapters mention a turning-point in Israel's history. God had given them in principle victory over the Cananites. He had apportioned the land by lot to the tribes. Now comes the time of settling down. More must still be conquered, since the Israelites were not yet numerous enough to fill the whole land well. Step by step they must in obedience to the covenant God take over what was their by promise but not yet possessed. Thus we have here not just a record of a nation's military struggles and successes. We have the story of God's sacred, redemptive, covenantal dealings with his chosen people, not better than any others but by grace the objects of his concern and care.

These people are by Joshua, under God, confirmed in their inheritance. They must realize that not their power or goodness but God's goodness had given them the good land. They must be challenged to keep the land and themselves in the land dedicated always to God's glory. Here is gospel. Joshua is a type of Christ, who alone truly leads his people into the promised rest. In principle he has done this by his person and work. But he daily confirms us by his word in our inheritance, telling us of the great gift of redemption and renewal of our whole life which we possess. He also challenges us to respond in faith-obedience, so that we may fully possess and enjoy what God in grace gives us and thus become a blessing to others.

In this story, then, we must not merely see and hear Joshua as an old stalwart taking farewell of a people whom he led. We must see and hear Christ, the Mediator of the covenant of grace, who through Joshua confirmed and challenged Israel many years ago in their heritage and now also by his word confirms and challenges us in and with all the riches of his saving grace, for body and soul as well as for time and eternity. Do we so understand God's claims in Christ upon us? Do we realize how rich is our inheritance? Have we grasped the essence of our duty to possess this full blessing daily in the way of faith and obedience?

OUTLINE

1. The setting: (23:1,2). Notice that Joshua first calls the leaders together. Theirs is the greatest responsibility. God had done great things for them. Now Joshua must depart from them. They must learn to look not to man but God for true help. What does Joshua's name mean? Why call the leaders first?
2. The rehearsal of God's deeds: (23:3-5). Both what God did and would still do are mentioned. Why emphasize victory as God's gift? Why not wait until the last foe was subdued? Are foes completely subdued now for those in Christ? Explain. Does dividing the land by lot have a practical message for us today?
3. The covenantal demands: (23:6-13). God binds his people "to keep and to do" Moses' law. What is the place of law in covenantal religion? Doesn't this obscure God's grace? Is there a difference between "keep" and "do?" Joshua warns against communing with the nations still left. Why may they not mention the names of their gods? What form does this sin assume today? God demands obedience from the heart. (cf. vs. 8, 11). What danger was involved in mixed marriages? Couldn't they convert the heathen? Explain "snares" and "scourges." (vs. 14).
4. The covenantal charge: (23:14-16). Joshua appeals to what Israel already knows. Why are such reminders necessary? Who must give them today? God's word never fails, neither in blessing nor in judgment. How should the Word be preached today?
5. The gathering of all the tribes: (24-1-13). This second speech follows the pattern of the first. Note similarities and differences. Why must all the tribes be present? How necessary is unity of all God's people today? Does denominationalism break this unity? Note the rehearsal of God's mighty deeds. Should we see God's acts in church history? What is the difference between Scripture history and church history? Vs. 12 mentions "the hornet" which God sent before Israel to frighten the foes. Likely this is the fear and dread of Israel and Israel's God. Why isn't the world today at all afraid of the church?
6. The renewal of the covenant: (24:14-28). God comes again in grace. He requires the response of faith in his word. Hence Israel is placed before the choice. God's choice of us must prompt our choice. How is Christ's work prefigured in vs. 17 and 18? Although the people express willingness, Joshua is not content. They must witness with an oath against themselves. What does this mean? How does it parallel public confession of faith? Now the covenant is recorded both in the book and by a monument. Why did the people need this? What external testimonies do we have concerning our covenant with God? Now each man might return to possess his inheritance in the Lord's fear and favor. How should we possess our houses, lands, families, money and work?
7. Three funerals: (24:29-33). Each has its unique significance. Together they witness to the fact that God will resurrect his people to possess new heavens and a new earth. The bond between God's people and his creation (now restored by grace as a covenant heritage) must be recognized and honored. Is cremation proper for Christians? At funerals we must not only seek comfort that our loved ones are with Christ. We must look in hope to the resurrection when in Christ all things, for body and soul, shall be ours in perfection as God's covenant people. Note how these funerals show that Israel's salvation could not be given by any man, whether Joseph the "savior" or Joshua the "captain" or Eleazar the "priest." We have an all-sufficient Savior and Captain and High-priest, the Lord Jesus Christ. To him we must look. Him we must trust and obey. He is the guarantee and fulfilment of all God's covenant blessings.

Katrien en de vrouwen

II

Buurman Mol sprak me een week of wat geleden aan over wat ik in de krant had geschreven over "Katrien en de vrouwen". Ik had wat milde kritiek geleverd op het vele vergaderen, dat onze vrouwen doen, waardoor het gevaar niet denkbeeldig wordt, dat door al het georganiseer het doel van de vrouwenvereniging niet duidelijk meer gezien wordt.

Mol sprak mij hierover aan. Hij zei, dat hij mij bewonderde voor mijn moed. Volgens hem kon je beter met honderd mannen aan de stik krijgen dan met één vrouw, en hij beweerde uit ervaring te spreken. En naar zijn mening zou het stellig geschieden, dat buurman Arie door zijn geschrijf het met vele vrouwen aan de stok zou krijgen. Dat lieten de dames er vast niet bij zitten. Arie had op vele vrouwentenen getrapt en dat stond bijna gelijk aan het trappen op een landmijn. Aldus mijn goede buur.

Ook mijn huisgenoten verwachtten veel reacties, hetgeen volgens mij niet bepaald een blijde verwachting was. Ik begon tekenen van onrust te vertonen en greep 's avonds als ik thuis kwam direct naar de post. De kinderen kregen dit in de gaten en toen begon het geplaag. Plagen dat die kinderen van me kunnen! Dat hebben ze van Katrien. Op een morgen vond ik in de gang onder de brievenbus twee schoenendozen. Op de ene stond geschreven: "Briefsortering: *gewone* post"; op de andere: "Briefsortering: *vrouwenpost* voor Mr. A. Dof". Een flauw mopje; maar om me niet te laten kennen, liet ik de dozen staan. Volgens de verwachtingen van de buurman en van mijn eigen familie moest nu de vrouwendoos wel vol raken met brieven vol boze reacties. Maar dat gebeurde niet. Dagenlang bleef de doos leeg. Eindelijk kwam er één eenzame brief in te liggen. En die brief bleek duidelijk een huldeblijk te zijn! Een vriendelijke lady schreef me, dat zij en haar husband met veel instemming mijn stukje over het verenigingsleven hadden gelezen. Ze merkte op, dat het in dezen steeds meer de hollandse kant op ging: heel veel organisaties, terwijl de mensen dikwijls niet meer wisten, waar het nu eigenlijk werkelijk om ging en op aan kwam. Een fijne brief, waarvoor ik de schrijfster, die dit hopelijk leest, heel dankbaar voor ben. Triomfantelijk liet ik deze brief aan Mol lezen. Maar deze reageerde heel somber. "Arie," zei hij, "ik ken de vrouwen als geen ander. Je bent er nog niet. Er komen nog wel andere reacties . . .

Dus keek ik elke avond bij het thuiskomen met angstige ogen in de vrouwenpost-doos. De vangst bleef echter gering. Er kwam slechts één brief meer, en dit was eindelijk een brief van een "tegenstandster". Het was een knaap van een brief. Grote vellen volgeschreven. Het was een mooie brief. Hoewel Mrs. B. het zeer oneens met me was, schreef ze op een opgewekte en vriendelijke toon. Het was een heel andere reactie dan de buurman me had voorspeld. Als iedereen eens reageerde gelijk Mrs. B. wanneer met het ergens niet mee eens is! Vaak vliegen meteen de stukken eraf, als men elkaar brieven schrijft. Dikwijls doet men meteen, alsof men met een aartsvijand te doen heeft, dien men met vlijmscherpe woorden moet vellen en villen, zodat hij nimmermeer opstaat.

IMMIGRANTEN-

MIJMERINGEN

Niet alzo de schrijfster van deze lange brief. Ze begon zelfs met woorden van waardering. Volgens haar sloeg Arie nogal eens spijkers met koppen, ofschoon hij dit keer de plank mis had geslagen. Ze schreef, dat het bij haar in het verre Ontario niet zo scheef er uit zag met het vrouwen-georganiseer. Ze hadden daar maar eens per jaar een toogdag van het district plus eens per jaar rally van de league en daarbenevens eens per jaar een jaarvergadering. De rest bestond uit normale meetings. Tijdens die gewone meetings had men mooie besprekingen, die men natuurlijk niet te breedvoerig mocht maken, want, zo merkte zij op, "om klokslag tien staan onze mannen buiten te toeteren en te blazen, teken dat we moeten stoppen. Over dat laatste is nog wel iets te zeggen. Zoiets kan erg hinderlijk zijn, vooral als je aan de sluiting toe bent; maar mannen houden nu eenmaal van orde wat hun vrouwen betreft. Zelf hebben ze daar niet zo'n last van op de mannenvereniging. Als manlief 's avonds om elf uur binnenstapt, zeg ik: "Gunst, wat ben je vroeg! . . ."

Katrien heeft van deze woorden gesmuld en gezegd, dat ik daar ook wel eens iets van mocht zeggen in de krant: Als die kerels beslist met toeteren en blazen de aandacht van hun vrouwen willen trekken, laten ze er dan niet vroeger mee beginnen dan half elf! . . .

De briefschrijfster prees de toogdagen uitbundig. Men kreeg er degelijk geestelijk voedsel. Het was hartversterkend, om met zoveel moeders en vrouwen bijeen te zijn. Je ging dan werkelijk verrijkt naar huis. Zo'n rede en bespreking op een toogdag kon je jarenlang bijblijven!

Naar mijn bescheiden oordeel is hier helemaal geen verschil van mening tussen de briefschrijfster en timmerman Arie Dof. Ik heb niets ten nadele van toogdagen en redevoeringen gezegd. Ik heb daar zelf ook dikwijls van genoten.

Alleen geloof ik, dat ons verenigingsleven niet moet opgaan in uitgaan! De heel gewone vergaderingen, die moeten ons toch op de duur het meeste meegeven. En bovendien: Worden we niet elke Zondag verrijkt en gesterkt door de prediking van het kostelijke Evangelie? Hoe mooi Katrien en ik een toogdag ook vinden, we kunnen niet zeggen, dat we er meer aan hebben dan aan de wekelijkse kerkdiensten. Het zou, geloof ik, ook niet goed zijn als dat wel zo was . . .

Als ik die brief van die vrouw en moeder uit Ontario nog eens overlees, geloof ik, dat er niet zoveel verschil van mening is. Ik schreef tegen de over-organisatie van het verenigingsleven. Mrs. B. schrijft terug: "Dat is bij ons niet zo . . ." Welnu, dat wil ik graag geloven. Zij moge er dankbaar voor wezen!

Drie buitengewone meetings per seizoen is inderdaad niet teveel, ofschoon wel genoeg.

De schoenendoos voor de vrouwenpost hebben we nu maar opgeruimd. Er zijn niet meer brieven ingekomen dan deze twee. En voor beide reacties zijn we heel dankbaar geweest. De buurman zegt: "Die vrouwen vallen me toch nog mee . . ." Dat durft die snode buurman te zeggen; *ik* zeg dat niet; *ik* kijk wel uit!

Rest mij nog namens Katrien mee te delen, dat het dit seizoen beter gaat dan het vorige op haar vrouwenvereniging: Ze hebben al vier keer "gewoon" vergaderd en over twee weken gaat men pas voor het eerst togen . . .

"Komt dat misschien ook door mijn stukje?" vroeg ik met grote belangstelling aan mijn vrouw.

"Neen," antwoordde ze nuchter, "ons programma was al opgemaakt lang voordat jij over de vrouwen schreef."

Ik stop nu maar . . .

Arie.

BOEKBESPREKING

"Annelies de Lange", door Jo van Dorp-Ypma. Deel 2, "Bon Noël".
Uitgave: J. H. Kok N.V., Kampen.

Hier is het vervolg op "Het begon met een soldaat", een boek voor oudere meisjes, warin we kennis gemaakt hebben met Annelies, de kleuterleidster met het rode haar en het warme hart, dat wijd openstaat voor de kleintjes, die dagelijks aan haar zorgen worden toevertrouwd.

Het sterven van een van haar liefste jochies heeft Annelies zo geschokt, dat ze een "breakdown" krijgt en niet meer terug mag naar de oude stadsschool. Na een rustperiode neemt ze een baan in een naburig dorp en wordt al gauw tot over de kleine oren in het dorpsleven gedompeld. Het blijkt, dat niet alleen de kleuters, maar ook de grotere kinderen Annelies nodig hebben: ze komt tot haar stomme verbazing terecht bij de padvinderij! Haar soldaat, een stoere Fries, is inmiddels afgezwaaid en naar Frankrijk geëmigreerd. De man, die in dit tweede deel naar haar hand dingt, is een jonge predikant, in vele opzichten zijn tegenvoeter. Zonder de afloop te verklappen, kan ik wel vertellen dat het Annelies niet aan wederwaardigheden ontbreekt, zij is een zeer actief persoontje.

In "Bon Noël" ontmoeten we opnieuw de hele familie De Lange, vader, moeder en vier jongelui. De schrijfster is er uitstekend in geslaagd de gezonde christelijke sfeer in dit gastvrije gezin weer te geven. Ook de andere personen rondom Annelies gaan leven, hier en daar door een fijne opmerking even ten-voeten-uit in het zonnetje gezet. Moest ik bij het eerste deel de opmerking maken, dat het verhaal ontsierd werd door enkele slordigheden, in dit vervolg is daarvan gelukkig geen sprake.

Vaak wordt opgemerkt, dat het schrijven voor teenagers en kinderen een speciaal talent vereist, dat niet alle succesvolle auteurs bezitten. De knoop zit-em m.i. hierin: een jeugdboek is pas goed, als het ook door oudere mensen genoten kan worden. Mevrouw van Dorp heeft dan wel een opmerkelijke prestatie geleverd met haar eerste meisjesromans, want Annelies De Lange is een jongedame, die niemand na kennismaking gauw vergeten zal! Dit zijn boeiende frisse boeken, geknipt als geschenk voor Uw dochter en die ook door U met plezier gelezen zullen worden.

Tini V.A.

The General Fall Meeting

of the

Ontario Alliance of Christian Schools

will be held on **NOV. 10, 1962 at 10 a.m.** in the

Immanuel Chr. Ref. Church Brampton, Ont.

School Societies which have not received an agenda and financial report, please contact the secretary E. D. HIELEMA, 108 Haig Street, St. Catharines, Ont.

DE ZILVEREN TROMPET

door J. WESLEY INGLES

(Vertaald door J. Vriesinga)

(1)

Een ondergrondse brengt zoveel mensen naar zoveel verschillende bestemmingen. En in een grote stad kunnen die verschillende bestemmingen zo wonderlijk dicht bij elkaar liggen.

Zulke gedachten gingen echter niet door het brein van D. Randall MacRae, toen hij zijn hoed afnam en met een schone zakdoek over zijn voorhoofd streek, voor de derde maal in een half uur tijds. Een ogenblik keek hij gedachteloos naar de vlek die op het helder witte linnen achterbleef; de kille ondergrondse tocht warrelde als met vlugge vingers door zijn springerige haar.

Hij had een hekel aan de ondergrondse. Hij haatte het oorverdovend lawaai. Hij haatte het telkens stotende stoppen. Hij haatte de muffe kelderlucht. Bovenal, hij verachtte de mensen: het luidruchtige allegaartje van de dringende, schuifelende, haastige en moede massa. Er was altijd verschil in al naar gelang van de tijd van de dag waarop je reisde, maar hij had er altijd een hekel aan, aan de mensen — misschien omdat hij nooit contact met hen had. Hij had nooit een gedachte over de dingen die de geliefden van al deze mensen over hen moesten weten. Hij stond nooit stil bij de tragiek, de humor, de liefde, samengepakt in een schommelende treinwagon vol mensen.

Heel zelden gebeurde het dat een slank en niet onknap meisje opviel in de grauwe massa en dat hielp soms om zijn blik gevangen te houden, zodat hij de rest niet in zich op hoefde te nemen. Maar zelfs het gezicht van een knap meisje bewaarde hem niet voor die geur van goedkoop poeder, klam zweet en slechte adem. En op deze speciale avond en in deze speciale wagon was er niets, zelfs geen Venus gestalte voor zover hij kon ontdekken, en hij had zorgvuldig rondgekeken.

Hij verwenste zichzelf omdat hij geen lectuur had meegenomen en zuchtend liet hij daarom zijn ogen maar weer eens gaan over de reclames, die hij al zo dikwijls had gelezen, de hele lange opzichtige rij langs, met hun psychologische slimmigheidjes en fel gekleurde illustraties. Een enkele boeide hem voor een ogenblik om de overtuigende, simpele eerlijkheid ervan. Dat was gewoonweg misplaatst.

De trein kwam knarsend tot stilstand. Werktuigelijk las hij de naam van de halte, luisterde met een half oor naar het klappen van de portiers, zag enkele nieuwe passagiers zich naar binnen dringen voordat het hekje zich automatisch sloot over de arm van een man en de voet van een andere en liet daarna zijn blik weer langs de reclames glijden.

Toch vond hij dat hij van twee kwaden nog de beste gekozen had. Een acht cylinder racewagen te rijden midden in een wriemelende massa van auto's die slechts een ogenblik lang zich voortbewegen om dan weer drie hele seconden stil te staan; ongeduldig te moeten zitten in een machine die gemaakt is om vooruit te springen, de wind tegemoet en niet in staat te zijn om haar de vrije teugel te geven ook maar voor een halve straatlengte — dat was voor hem een nog grotere marteling dan deze rit in de ondergrondse.

Tien broeierige minuten gingen langzaam voorbij in de schommelende "vee' wagen. De man naast hem rees overeind toen de remmen weer aangezet werden. MacRae wierp hem een verachtelijke blik toe en bleef zitten. De wagon was vol van dat soort, allemaal zichzelf opjagend om de andere voor te zijn, al was het maar een centimeter.

Dit was zijn halte ook. Toen de trein stopte begaf hij zich naar de uitgang. De als haringen in een ton gepakte passagiers schenen allemaal dezelfde deur te moeten gebruiken. Ze kwamen allemaal in zijn richting. Een dikke vent met een onaangestoken sigaar in zijn gezicht probeerde hem op te duwen van achteren. Een vlugge achterwaartse stoot met zijn elleboog, en MacRae grijnsde sardonisch om de kreun die er op volgde.

Plotseling zag hij dat een kleine oude dame, ongeveer een meter voor hem uit, pijnlijk in het nauw werd gebracht door de dringende massa. Hij rukte vier kerels van verschillende afmetingen (maar gelijksoortig temperament, te oordelen naar hun reacties) achteruit en nam haar arm. Haar ogen glimlachten dankbaar, maar woorden kan ze zo direct niet uitbrengen. Dat vereiste adem . . .

MacRae voelde zich wat opgelaten. Gewoonlijk deed hij dit soort dingen niet. Hij hield er niet van. Hij vond het eigenlijk vulgair. Maar er was iets in zijn oud-Schotse bloed dat hem er onwillekeurig toe had gebracht, er was iets dat met zijn opvoeding had te maken en dat hem ingaf zo te handelen of hij wilde of niet. Ze schuifelden langzaam mee met de massa. En hij dacht dat hij eigenlijk iets zou moeten zeggen.

"Ruwe troep," gooide hij er dan uit en wierp haar een haastige blik toe. Hij had direct al gezien dat ze klein van stuk was en gekleed met rustige smaak. Nu bleef zijn oog rusten op haar prachtig glanzende, zilver-grijze haar en de diep-grijze ogen, en hij zag haar lippen terwijl ze sprak.

"Nogal." Ze glimlachte de woorden meer dan ze ze sprak. "Maar ik geloof niet dat ze allemaal opzettelijk zo ruw doen. Ze denken er niet bij na."

Hij wendde zijn ogen van de hare af, en van de blik van verholen verdriet en geduldig lijden, die er zelfs niet uit weg ging als ze glimlachte. Hij kon die blik niet goed verdragen. Ze maakte dat hij zich onbenullig voelde.

Samen klommen ze de drukke trappen op naar de straat, terwijl mannen met ongeduldig en onverholen misprijzen om hun trage tempo zich om en langs hen heen drongen. Dan werden ze door de uitgang naar buiten gestuwd en meegevoerd in de dichte drommen van voetgangers naar een hoek waar drie straten elkaar kruisten. Op de rand van het trottoir stonden ze stil terwijl het verkeer langs hen heen suisde, en hij probeerde weer een gesprek te beginnen ofschoon hij liever haar "ongemerkt" had verloren in het gedrang.

"Hoe ver moet U?"

"Niet erg ver, dank je, maar het valt niet mee; naar die tent daar." Ze knikte naar iets aan de overzijde van de drukke kruising, een stuk bouwgrond dat voor een zacht kwart millioentje te koop stond, en zodoende nog geen eigenaar had gevonden. Nu stond er een grote, grijze, bultige hoop zeildoek met afzonderlijke heuveltjes als van een windgevormd stuk duinlandschap van grauw zand. Terwijl hij het nieuwsgierig opnam sprak ze opnieuw.

"Ik weet niet hoe ik je bedanken moet voor je vriendelijkheid, zeg," ze zei het zacht en rustig, het laatste woord gebruikend alsof ze een van haar intieme vrienden toesprak en de hele zin klonk alsof ze verwachtte dat hij nu zijns weegs zou gaan. En Randall MacRae voelde zich opnieuw onbehaaglijk.

"Ik help U wel even oversteken. Ik moet daar toch zelf langs."

Haar antwoord hoorde hij niet in het schrille fluitje van een verkeersagent en het gieren van remmen. Toen het verkeerslicht versprong begonnen ze de oversteek midden in een zich voortbewegende massa.

Terwijl ze de overkant naderden kreeg hij een duidelijker beeld van hetgeen zich daar voor hem verhief. Er stond een groot bord bij een van de talloze entrée's van de tent. Hij kon alleen de grootste letters lezen:

TERUG NAAR HET WOORD VAN GOD

en een beetje lager de naam:

Dr. A. Alfred Campbell.

Bijna onbewust begon hij te glimlachen, maar zij zei: "Ik vrees dat ik wat laat ben, en zonder je hulp zou ik nog veel later geweest zijn. Ik kan je niet zeggen hoe dankbaar ik ben. Ik zie er altijd verschrikkelijk tegen op deze straten over te steken; ik steek net zo lief de Oceaan over."

Hij mompelde iets dat onsamenhangend was zowel voor hem zelf als voor haar, maar zij ging voort, nu met nodigende aandrang: "Zou je niet meegaan naar de samenkomst? Ik geloof zeker dat het je bevallen zou."

Ze waren nu bijna bij een van de ingangen. Door het opgeslagen tentdoek zag hij de lange rijen banken op de aarden vloer, nu bedekt met schaafsel en zaagmeel, en het ruw-houten platform vooraan. Zijn glimlach keerde terug, verbreedde zich en werd een bewust lachje.

"Neem me niet kwalijk," zei hij, "ik heb een andere afspraak."

"Wel, kom dan morgenavond, wil je?" En zonder op zijn antwoord te wachten vroeg ze: "En wat is je naam? Ik wil je graag herinneren. Ik heb een zoon van ongeveer jouw leeftijd."

Het scheen alsof de blik van verdriet in haar ogen zich verdiepte. Een ogenblik lang waren ze vochtig, niettegenstaande de glimlach.

"MacRae," zei hij, "Randall MacRae. En wat is Uw naam?"

(Wordt vervolgd.)

ONS NIEUWE FEUILLETON

Het verheugt ons dat we er eindelijk in geslaagd zijn een nieuw feuilleton voor onze lezers te bemachtigen. De eerste aflevering ervan vindt U hier.

Het is het boeiende verhaal van een jongeman, D. Randall MacRae, die zich onweerstaanbaar voelt aangetrokken tot Fay Thurston, een buitengewoon knap en begaafd meisje. Hij heeft er heel wat voor over om haar voor zich te winnen, maar ontdekt dat zij haar hart gegeven heeft aan een Ander, die hij niet kent en Wie te kennen hij keer op keer afwijst. Totdat . . . maar dat leest U zelf wel.

Dit is stellig geen goedkoop bekerings- of liefdesverhaal. Het is een sterk bezielde verbeelding van de bekoring die het christelijk geloof voor jonge mensen kan hebben. Het is een warme, levensechte beschrijving van het geloofsleven, zoals het beleefd wordt door de studenten van een christelijk "College" ergens in de States. Het zal niet nalaten een diepe en blijvende indruk op U te maken.

Réd.

'N MOOI WERK IN 'N PRACHTLAND

door Rev. J. GRITTER.

(17)

TOT ZIJN GEDACHTENIS

Zondagmorgen, 28 November 1948 reed ik van Detroit door de tunnel naar Windsor. Ik had de nacht doorgebracht bij vrienden in Detroit en zou die dag het Woord brengen 's morgens in wat er nog over was van de verdwijnende gemeente Windsor, 's middags in de groep Olinda, later de gemeente Essex, en 's avonds in Chatham. Aan de Canadese zijde van de tunnel kwam er oponthoud. Vanuit de "States" was mij een avondmaalstel meegegeven. De douane moest daarvan weten. Waren daar ook invoerrechten op? De man wist het niet, ik ook niet. Hij zocht in zijn boek, kwam er niet uit, maar liet me tenslotte 80 cent betalen. (Later werd ik gewaar dat zulke dingen vrij waren.) Laat kwam ik in de YMCA aan en leidde de dienst in Windsor.

Dat stel kwam anders wel van pas, want het Heilig Avondmaal werd ook onder deze mensen wel gevierd. Daar was bepaald behoefte aan; de troost daarvan had men over het algemeen erg nodig. En regeling kon worden gemaakt.

Maar het ging zoals het ging.

Zolang in Aylmer de ambten nog niet ingesteld waren kwamen er voor die gelegenheid een paar ouderlingen van mijn roepende gemeente Detroit onder wier opzicht dan dit tweede sacrament kon worden gevierd. We hadden het gewoon in de basement van de Baptisten kerk. Een lange tafel zetten, zoals men in Nederland gewoon was, ging moeilijk; we deden dus zoals we in de "States" gewoon waren: de mensen bleven gewoon zitten en brood en wijn werden doorgegeven. Het was wat behelpen maar het ging. Op zo'n Zondag kwamen dan ook de mensen van Ilderton en andere plaatsen, waar we anders dienst hadden, naar Aylmer. Men moest dan extra vroeg op en een behoorlijke reis maken — meer dan een Oudtestamentische sabbatsreis — maar men had dan ook een bijzonder mooie dag, want men ontmoette broeders en zusters die men anders zelden zag, en samen mochten we dan het lijden en sterven van onze dierbare Heiland vieren. Dat waren mooie dagen, gezegende dagen; met warme harten ging men naar huis.

In Mei 1949 werden in Aylmer de ambten ingesteld. Toen hoefden er geen ouderlingen meer te komen van elders; en vanuit Aylmer, onder toezicht van de kerkeraad van Aylmer, konden we toen ook het H. Avondmaal vieren in Ilderton.

Ik herinner me dat ik in die eerste dagen naar Clinton gestuurd werd om daar het H. Avondmaal te bedienen. Een ouderling kwam met de benodigdheden van Sarnia. Dat was een reis van ongeveer honderd mijlen. Brood en wijn werden op een tafel gezet. Verder was er hoegenaamd niets geregeld. Van tafels was geen sprake. Maar zo bedienen, in de banken. Ik kende de mensen niet, gaf het brood aan de man op het einde van een bank, en hijwas dooplid! Hij gaf het wel door, maar zo ging dat somtijds. Behoorlijke controle was onder zulke omstandigheden wel erg moeilijk.

Bij een latere gelegenheid op dezelfde plaats zat er in de groep onder meer een jong paar met twee jongetjes. Het brood werd doorgegeven; één van de jongetjes had er wel zin aan, wilde wat nemen, maar mocht niet. Hij zette een keel op en z'n protest klonk door de kerk.

Zolang er maar één dienst was moest de gehele viering van het H. Avondmaal dan ook in die éne dienst afgewerkt worden. 's Zondags tevoren werd er wel voorbereiding gehouden, maar de viering als zodanig moest in één dienst af. Men sprak een kort woord als inleiding, las het formulier, bediende het sacrament, en sprak een kort woord van dankzegging, voorzover de tijd dat toeliet.

Maar soms kwam er van preken heel weinig. Ik denk aan een Zondag in Clinton en Exeter. Geruime tijd had men daar dienst om één uur en drie uur. Men kon alleen 's middags de Presbyteriaanse kerken gebruiken, want 's morgens en 's avonds hadden die gemeenten zelf dienst. Dus dienst om één uur en drie uur. Tussen die diensten moest de voorganger twintig mijlen rijden. Op die bepaalde Zondag kom ik in de kerkeraad te Clinton, om in de gemeente het H. Avondmaal te bedienen. De kerkeraad deelde mee dat er ook gedoopt moest worden. Als dat gevraagd wordt moet dat gebeuren: de mensen hebben er recht op, en er is niet elke Zondag een predikant. Dus eerst volledige bediening van de H. Doop, daarna viering van het Nachtmaal des Heren. Voor de preek bleven ongeveer vijf minuten over. Nu goed, dat zijn van die dingen die men eenvoudig moet nemen. Nu maar vlug naar Exeter. Ik ontmoet de kerkeraad, en... "Ja, dominee, er moet ook gedoopt worden." Hetzelfde nog eens weer over! Ik heb altijd vooral het formulier voor het H. Avondmaal mooi gevonden, en ze beide vaak met groot genot gelezen, maar ik ben toch blij dat zulke Zondagen niet te vaak voorkomen.

Daar waren wel meer van onze home missionaries die vanuit de "States" een avondmaalstel meekregen. Meer en meer werden daar de individuele bekertjes ingevoerd, allereerst in de Engelssprekende gemeenten. Waar nog een Hollandse dienst was hield men dan voor een tijd, voor degenen die daaraan de voorkeur gaven, de oude manier nog wel vast. Maar dat duurde over het algemeen ook maar kort. Spoedig had men het oude stel niet meer nodig en dan kon het wel naar Canada. Zo werden veel van onze gemeenten in Canada voorlopig geholpen.

Er waren ook wel gemeenten in de "States" die met verloop van tijd een beter, mooier stel bekertjes aanschaften en het afgedankte stel meegaven naar Canada. Sommige van onze home missionaries hebben die ook maar aanstonds ingevoerd. Men was daar volkomen vrij in, voorschriften waren er niet, het werd aan de plaatselijke leiding overgelaten. Het was voor onze mensen in Canada wat nieuws. Er waren er ook wel die bezwaar hadden. Maar men was niet geneigd de missionaries tegen te werken. Door sommigen werd deze vorm van avondmaalsviering zeer aanbevolen. Dus werd het ingevoerd, want dat hoorde immers zo in de Christian Reformed Church.

Wij hadden ook wel een stel bekertjes meegekregen. In onze vorige gemeente, in Grand Rapids, Michigan, werden ze geregeld gebruikt. Maar in Canada heb ik ze niet aanstonds ingevoerd. Wellicht had het gekund maar ik heb het niet geprobeerd. Ik heb het niet gevoeld als noodzaak. Ik wist dat sommige mensen moeite zouden hebben om het te aanvaarden. En men had al zoveel dat anders was, te verwerken. Men moet voor zulke dingen rijp wezen. Laat dit dan maar even wachten. Dat kan later wel eens, als men het begeert.

Deze uitwendige dingen moeten onze gedachten niet afleiden van de heerlijke betekenis van des Heren Heilig Avondmaal. Ik heb dat altijd willen zien als een hoogtij, een feestdag. Temidden van het zware immigrantenleven was het een verkwikking samen de tekenen van Gods grote liefde en onfeilbare trouw te ontvangen en in het geloof te gebruiken. Gode zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave!

(Wordt vervolgd.)

Brieven uit Klein Azië

door Frances van Belzen

Een bezoek aan de Bazaar in Istanbul is een attractie op zichzelf en het is interessant om te zien hoe de kooplui er hun waren aan de man trachten te brengen. Kom je als kersverse Europeaan aan en denk je er verstandig aan te doen om op je eentje wat te gaan kopen, dan bemerk je al gauw dat je voor de inkopen veel te veel hebt betaald. Daarom nam ik ook graag het aanbod aan van een Oostenrijker die al 8 jaar in Istanbul woont en dus het klappen van de zweep kent., om met hem en enkele toeristen uit zijn land, mee te gaan een tapijt kopen. De Bazaar zelf is een overdekte winkelgalerij en niet een plaats waar men heen gaat omdat het zo goedkoop is. De winkels zijn gewone zaken als overal elders, alleen ondergebracht in dit stadsdeel. Het grappige dat direct opvalt is, dat alle winkels "soort bij soort" zijn gehouden, wat trouwens in de meeste delen van de stad zelf ook zo is. Er is dus een hoek of deel, waar alleen boekwinkels zijn, of juwelierszaken, manufacturen, slagers, etc. etc. Er is ook een soort "uitdragerij" aan de Bazaar verbonden, waar men tweedehands kleding kan kopen, die tussen de nieuwe in hangt. Goud is er in grote hoeveelheid aanwezig. Tientallen juwelierszaken stallen b.v. hun gouden armbanden ten toon op een manier die dadelijk de aandacht trekt. Ze liggen n.l. in massa's opeen gestapeld en vormen op die manier een driehoek. Dit is de gewone wijze van etaleren en de vreemdeling staat er het eerste moment met verbazing naar te kijken. Iedereen is dan ook geneigd om even te zien wat er nog meer in de etalage ligt en meteen staat dan de eigenaar naast je, die je in verschillende talen aanspreekt. Natuurlijk had deze allang afgeluisterd in welke taal je tegen je vrienden sprak. "Geheel vrijblijvend" wordt je uitgenodigd een kijkje te komen nemen in de winkel, waar nog veel meer te bezichtigen valt dan er buiten. "De prijzen zijn redelijk," enz. enz. In de meeste gevallen komt de bezoeker er natuurlijk met een of ander artikel uit. Dit keer hebben we echter niet veel tijd gebruikt om overal te kijken, daar onze toeristen alleen geïnteresseerd waren in het kopen van een tapijt. Voor zover mogelijk gingen we dus recht op ons doel of, maar de verleiding is haast niet te weerstaan om nog even hier of daar wat te neuzen en b.v. in de koperzaakjes wat rond te snuffelen. Er zijn zoveel mooie oude waterkannen en potten, waar weliswaar alleen de kenner uit op kan maken of het antiek of nieuw is.

De verkopers tonen dadelijk alle mogelijke artikelen, van oude koebellen tot candelabers of wat dan ook. Rustig mag de bezoeker alles ter hand nemen en in het winkeltje of stalletje rondsnuffelen, zonder iets te kopen. De eigenaar blijft even vriendelijk glimlachen. Onze Oostenrijkse gids had ons geinstrueerd om in de eerste plaats totaal geen interesse ergens in te tonen, juist wanneer men een bepaald artikel op het oog heeft. Doet men dat wel dan is de kans op een verlaagde prijs verkeken. Op een gegeven moment waren we dus in de "tapijtenhoek" en keken wat in een etalage, waarop de eigenaar meteen naar buiten kwam. Waren we geinteresseerd in een kleed? Spreekt U Frans, Duits of Engels? Zegt U het maar. In de zaak werden krukjes aangebracht en voor wie er geen andere plaats was, kon wel op een stapeltje tapijten gaan zitten. De eerste vraag is dan, wat men wil gebruiken, koffie of thee. Onder het gebruik van een glaasje thee, worden de tapijten uitgerold. Helaas was er geen keus bij en de kwaliteit was niet al te goed. De thee was inmiddels genuttigd en tot een koop kon niet worden besloten. Onze gids kent echter de zaken op zijn duimpje en had ons in deze winkel gebracht, zodat we later een beetje onderscheid zouden kunnen zien in prijs en kwaliteit van de andere tapijten. Even in een volgende etalage gekeken en hetzelfde ritueel herhaalde zich. Dit keer wordt echter onze gids door de eigenaar op de schouder geslagen en in het Duits aangesproken. Als oude vrienden worden we ook hier naar binnen geloodst en vinden ook daar een plaats op de stapel tapijten. Koffie of thee kan ons op dat moment niet bekoren, dus wordt dadelijk tot de tentoonstelling van de tapijten overgegaan. Geen moeite is te veel en binnen enkele minuten liggen er minstens twintig kleden voor ons uitgestald. De winkeldeur is inmiddels dichtgedaan en een gordijn ervoor geschoven, zodat van buitenaf geen inkijk is en wat tevens inhoudt dat er binnen klanten zijn. Ongestoord kan dus de handel plaatsvinden. Vrij ongeinteresseerd kijken we het eerste half uur toe. Er zijn inderdaad pracht stukken bij, maar de paar die uitverkoren worden zijn aan de hoge kant in prijs. Een vrij klein tapijt voor 1850 Lira wordt maar niet zo uitgegeven. De koopman lacht als er een aanmerking op de prijs gemaakt wordt en haalt even z'n schouders op ten teken van: nou ja, daar praten we nog wel over. Hij loopt naar een soort schrijfbureau, waar hij een draagbare radio uit te voorschijn haalt en laat wat Europese muziek horen. Het is immers zo gezellig om met elkaar hier te zitten en te onderhandelen. En wat denken we van een glas whiskey of wodka? Een bediende wordt geroepen. Hij moet wat flesjes soda gaan halen en de glazen omspoelen, die nog vuil in de kast staan van de vorige bezoekers waarschijnlijk. De fan wordt inmiddels ook ingeschakeld, want met zes mensen in zo'n kleine ruimte, en dan nog allemaal rokend, is wel wat benauwd. De tapijten die bij onze gasten in de smaak vallen, worden nu wat apart gelegd, zodat ze beter tot hun recht komen. We drinken ondertussen genoegelijk van het ons geschonken vocht en de koopman zit rustig op een stapel tapijten. Hij heeft alle tijd die men zich maar denken kan en weet, dat er straks toch wel tot een koop zal worden overgegaan. Een dergelijk tafereeltje kan alleen maar verwacht worden in een min of meer Oosters land en het is werkelijk heel genoeglijk allemaal. Onze gids doet inmiddels zijn best om tenminste 800 Lira van de prijs af te krijgen. Het aanbod is bijna niet te geloven, want dat betekent ongeveer de helft minder dan de gevraagde prijs. De koopman beweert bij hoog en laag dat hij zijn verdiensten toch ook moet hebben en dat 1400 Lira voor zo'n pracht tapijt werkelijk niet te veel is. Op die manier gaat de tijd voorbij en we zijn al 1½ uur aan het onderhandelen. Uiteindelijk komt het toch zover, dat hij het voor 1000 Lira zal laten gaan. Tenslotte is onze gids een oude trouwe vriend van hem en die kan hij niets weigeren. Op een andere klant haalt hij de schade wel weer in. Onze gids overlegt met zijn vrienden en de baas trekt zich bescheiden wat terug, maar overhoort toch de conversatie natuurlijk. We willen misschien nog wel wat drinken. De knecht wordt er weer opuitgestuurd en de glazen opnieuw gevuld. Nog een bod wordt er gedaan en als hij het voor 900 Lira wil laten gaan, mag hij het nu dadelijk inpakken. De jonge koopman kijkt wat beduusd, alsof hij dat van zijn vriend niet heeft gedacht. Terwille van de vriendschapsband stapt hij echter ook over dit nog "zwaardere verlies" heen. Koopman als hij echter is, biedt hij meteen een ander kleed aan, dat ook in de smaak is gevallen en nog één. Ook hierop laat hij bijna de helft in prijs vallen, na over en weer gepraat. Alles wordt netjes ingepakt en zal aan het hotel bezorgd worden. Tot slot krijgt onze gids voor het aanbrengen van zijn nieuwe klanten, een klein maar heel mooi tapijtje cadeau. De gastvrouw neemt nog wat foto's van het geheel en tenslotte gaan wij en de kopers zeer tevreden de zaak uit.

Onze gastvrouw wrijft zich vergenoegd in de handen over het "koopje" dat ze heeft behaald. En En toch blijft in de winkel geen "treurende en genomen" koopman achter, want werkelijk, hij geeft zijn tapijten niet weg en in zijn boeken zal hij nog wel een aardige winst kunnen neerschrijven.

Hoewel dit zakendoen zich afspeelde in het Europese Istanbul, kan eraan toegevoegd worden dat het in Klein Azië op dezelfde Oosterse manier geschied.

Streven naar Gereformeerde eenheid in Nederland

Aan het dagblad "Trouw", dat een vriendelijke lezer ons toezond, ontlenen wij, dat de Vereniging tot herstel van de kerkelijke eenheid der gereformeerde belijders in Nederland, een samenkomst heeft belegd.

Deze samenkomst, gehouden in het openluchttheater Birkhoven bij Amersfoort, was druk bezocht; ongeveer duizend mensen waren ervoor naar Amersfoort gereisd. Dank zij het mooie weer en de goede organisatie slaagde deze samenkomst uitstekend.

Op een spandoek las men de woorden uit Haggaï: "Maakt u op om te bouwen". Dit was het uitgangspunt van deze door ds. H. W. Eerland uit Amersfoort (chr. geref.) geleide vergadering. Ds. D. Biesma Jr. uit Aalsmeer (chr. geref.) sprak over "Velen, één Lichaam". Ds. J. P. van der Stoel uit Amsterdam (vrijg. geref.) behandelde het onderwerp "Tezamen zijn wij afgeweken". Prof. dr. K. Dijk uit Driebergen (geref.) spoorde zijn gehoor aan in een rede onder de titel "Herbouwt dit huis".

Het ging dus in hoofdzaak om christelijke gereformeerden. Maar zoals de voorzitter van de vereniging, ir. H. van Harten uit Ede (vrijg. geref.) zei, dacht men ook aan gereformeerde belijders in de hervormde kerk en aan de leden der gereformeerde gemeenten.

Verklaring

Terwijl de verklaring en oproep, welke door de vereniging werd verspreid en veel instemming vond, vrij algemeen gehouden is, werd in de aanvulling uitgesproken, dat het nu tijd wordt om de eenwording van de drie bovengenoemde kerken te gaan voorbereiden. De mogelijkheid tot een confederatief samengaan behoort onderzocht te worden. Het minimum wat gedaan kan worden is wel de samensmelting van de opleiding der aanstaande predikanten, het bundelen van de missionaire en diaconale activiteiten enz.

De synodes dienen met elkaar te overleggen, opdat men kan komen tot kanselruil en avondmaalsgemeenschap. Intussen moet iedere gereformeerde belijder in zijn plaatselijke gemeente alles doen wat hij kan om de zozeer gewenste eenheid te bevorderen.

Ds. Biesma betoogde dat de eenheid der kerk een heerlijke realiteit is, dank zij het gebed van Jezus Christus "dat zij allen één zijn". Intussen valt van die eenheid uitwendig weinig te bespeuren.

"De eenheid kan er echter pas komen", aldus ds. Biesma, "wanneer wij weer samen leren buigen voor de kribbe van Bethlehem en samen knielen bij het kruis van Golgotha". Want ten diepste zit de nood hierin, dat er zo weinig geschreid wordt over de zonden en zo weinig gejubeld over de vergeving.

Openhartig

Ds. Van der Stoel begon met op te merken, dat de gedeelde kerkgang op zondag ingaat tegen de wil van de Heer. Openhartig zette spreker uiteen wat in dit opzicht de fouten van zijn kerkgemeenschap waren. "Ook als vrijgemaakten staan wij hoofd voor hoofd schuldig aan de kerkelijke scheiding van 1944".

Men heeft achter de — hoezeer z.i. verwerpelijke — leerbindingen als vrijgemaakten niet ernstig genomen wat de synode waarachtig bewoog. Men is na de — volgens ds Van der Stoel onjuiste — schorsingen in 1944 nu zelf aan het schorsen gegaan (ds. F. Boonstra, ds. J. van der Schaft) op een wijze die erger is dan de schorsingen van 1944, omdat de tegenwoordige schorsingen in feite berusten op een kerktheorie, die nog niet op papier gezet is.

Hij voelde er dan ook niets voor om zijn gehoor op te roepen tot vrijmaking, gelijk men hem had geadviseerd: "Laten we niet een ander oproepen zich te schamen als we zelf niet eerst schaamrood geworden zijn". Een krachtig applaus volgde op dit betoog.

Tegenstanders

Prof. Dijk meende dat men op de weg naar eenheid te maken heeft met veel tegenstanders. Hij noemde speciaal "de achttienen", die een gereformeerde oecumene te eng vinden, "bekoord als zij zijn door het ideaal dat allen, die Christus erkennen één zijn, met de rechtsvrijzinnigen er op de koop toe bij".

Toch hoopte hij, dat er na 1892 en 1944 nog een derde jaartal zou komen: van de hereniging. Daartoe bepleitte hij zo groot mogelijke samenwerking; samenspreken als kerkeraden (niet eenzijdig met hervormden) en afvaardiging naar elkaars synodes.

—

De officiele verklaring en oproep tijdens deze landdag uitgegeven, luidt als volgt:

Wij geloven:

- dat Jezus Christus al degenen, die overeenkomstig zijn Woord in Hem geloven, door zijn Heilige Geest tot één gemeente vergadert;
- en dat dezulken door Hem bevolen zijn de kerkelijke gemeenschap met elkaar te onderhouden, tot onderling dienstbetoon in het zuiver belijden van zijn naam en in het getuigen van Hem in deze wereld.

Wij belijden:

- dat daarom ook ons kerkelijk gescheiden van elkaar leven, als gereformeerde belijders in Nederland, niet in overeenstemming is met Gods gebod tot eenheid;
- dat wij allen, als kerkleden van gereformeerde belijdenis, ons wegens onze zonden van tekort aan liefde jegens elkaar, voor Gods aangezicht in deze hebben te verootmoedigen;
- en dat wij in de spanningen en moeilijkheden in het hedendaagse gereformeerde kerkelijke leven Gods hand moeten opmerken, die ons, in genade tot ons behoud, met recht tuchtigt wegens onze kerkelijke zonden en schuld.

Wij spreken uit:

- dat wij allen, als gelovigen, geroepen zijn om met onze Here Jezus Christus zijn gemeente te vergaderen;
- dat wij elkaar, als gereformeerde belijders, ondanks ons kerkelijk gescheiden leven, volledig hebben te aanvaarden als leden van Christus' kerk;
- en dat wij, als zodanig, (zonder uit het oog te verliezen van Christus' kerk in deze wereld meer gelovigen telt dan er gereformeerde belijders zijn) ons met elkaar verbinden om in de weg, die Gods Woord ons wijst, gemeenschappelijk te ijveren voor het herstel van de door ons verbroken kerkelijke gemeenschapsoefening.

Carry on, Canada

(2)

Voordracht over de Canadese Economie,
gehouden voor de Nederlandse Vereniging te Hamilton
door A. Verdun, P.Eng.

III. DE VEELZIJDIGHEID EN GECOMPLICEERDHEID VAN DE PROBLEMEN, OP NATIONAAL EN INTERNATIONAAL NIVEAU.

De schipbreukeling op zijn eenzaam eiland had geen keus. Hij moest zijn handen en zijn hersens gebruiken; in principe geldt hetzelfde al we het veel groter aantal meer gecompliceerde problemen willen oplossen, die zich in onze maatschappij voordoen. In één opzicht staan we er zelfs *volkomen* gelijk voor: We moeten ons gezond verstand gebruiken en de *werkelijkheid* onder ogen willen zien.

Die werkelijkheid zou ik nu in een zestal punten willen behandelen.

1. FLUCTUATIES IN DE WAARDE VAN HET GELD EN UPS EN DOWNS IN BUSINESS

Om te beginnen hebben we telkens moeilijkheden met het ruilmiddel voor goederen en diensten: het geld.

Natuurlijk heeft geen enkele munteenheid over een langere periode genomen een constante waarde, waarmee ik dan bedoel dat we er niet steeds eenzelfde hoeveelheid goederen of diensten voor kunnen kopen. In de eerste plaats al niet omdat, als de kwaliteit en de hoeveelheid van de beschikbare goederen groter wordt (dat bedoelen we immers met een toenemende levensstandaard), de vergelijking niet meer opgaat. Toen Ford in 1900 een van de eerste modellen leverde voor rond $1000, was dat een heel ander beest op vier poten dan de nieuwe auto die U nu in de showroom ziet. Daarom zijn auto's al heel ongeschikt om de verandering in koopkracht van het geld te meten. We zouden 'apples' met 'oranges' vergelijken.

Ik bedoel het echter vooral in die zin dat aan de nominale waarde, uitgedrukt in munteenheden van andere landen of van goud, moest worden gedokterd, en dat zelfs bij toenemende levensstandaard de werkelijke koopkracht achteruit is gegaan. We kunnen met een dollar nog niet de helft doen van wat we er 40 jaar geleden mee deden. Voor wat we in 1953 voor één dollar kochten, moeten we nu gemiddeld $1.14 neertellen.

In hoofdzaak komt dit door het gebruik, ik zou haast zeggen, misbruik, dat er van het geld gemaakt wordt. Geld dient behalve als ruilmiddel en waarde-maatstaf ook als spaarmiddel. Zolang het geld bij U of mij thuis in een oude sok wordt bewaard en daardoor buiten circulatie blijft, kan het niet bijdragen tot de nationale omzet. Als één man, of een honderd, of zelfs tienduizend gewone mensen dat doen — en er zijn nog steeds van die gekken —, heeft dat practisch geen invloed op de totale geldstroom. Maar als iedereen (juist "omdat 'iedereen' het doet") vrij plotseling zijn bestedingsgewoonte gaat veranderen, dan raakt het evenwicht zoek. Ik wil niet in geldtechnische details treden — dat gebied ligt mij niet. Maar ook zonder bewijsvoering zal het wel duidelijk zijn dat er mogelijkheden tot aanmoediging of remming van bepaalde bestedingsgewoonten moeten bestaan, en dat die de laatste jaren met een zeker succes gehanteerd zijn, anders zouden we al veel eerder een herhaling van de erge depressie van de jaren dertig hebben meegemaakt. Eén ervan is b.v. de rentevoet voor de leningen door de Bank of Canada aan de commerciele banken en daarmee de rente die aan zaken in rekening wordt gebracht. Ook wat de regering aan belasting heft en wat er mee gedaan wordt is in dit verband van verstrekkende betekenis. Maar daarover later meer. We hadden het over het geld in de sok, dat uit de circulatie was genomen. Als dat geld nu opnieuw in de geldstroom terecht komt en de fabrikanten er nieuwe machines van kunnen kopen die bediend moeten worden en dus, direct of indirect, de werkloosheid verminderen, gaan we er allemaal op vooruit. Sparen is dus belangrijk. Sparen gebeurt niet alleen door particulieren. Een firma die niet alle winsten uitkeert, maar een gedeelte terug ploegt, spaart ook, al wordt het geld meteen weer geinvesteerd.

En dan is er natuurlijk nog een mogelijkheid, namelijk dat we gaan potverteren.

Het verband tussen opmaken, sparen en investeren enerzijds en de algemene economische toestand anderzijds, kunnen we nu zo stellen:

a. als sparen en investeren gelijke tred houden, verandert de geldstroom niet en de zaken ontwikkelen zich normaal.

b. als de investeringen groter zijn dan wat er gespaard wordt, zal er meer geld in het systeem komen dan er uitgenomen wordt en dit kan op inflatie uitdraaien.

c. als er meer gespaard dan geinvesteerd wordt, vermindert de hoeveelheid geld die in omloop is. Lonen, prijzen en werkgelegenheid lopen eveneens gevaar te verminderen. Als dat gebeurt, spreken we van een depressie.

d. als het geld gewoon opgemaakt wordt — en dat is heel eenvoudig het geval, wanneer we het besteden aan dure auto's en T.V.'s, in de V.S. inplaats van het in Canadese ondernemingen te investeren — dan zullen we meestal beide nadelen tegelijk hebben, want de hoeveelheid Canadees geld vermindert (depressie-effect) terwijl meer buitenlands kapitaal zal moeten worden aangetrokken voor investeringsdoeleinden (op de lange duur inflatie-bevorderend).

Want, terwijl het eerste voor elk beschaafd land geldt, komt er bovendien voor Canada nog de moeilijkheid bij dat reeds meer dan de helft van de Canadese industrie in buitenlandse handen is, voornamelijk die van de V.S.

Samenvattend, er wordt van alle kanten aan het geldsysteem getrokken en er is heel wat vakkundig inzicht, vindingrijkheid en durf voor nodig, om het roer recht te houden.

Daarom is het ook zo jammer dat er niet op tijd geluisterd is naar mensen zoals James Coyne, de vroegere Gouverneur van de Bank van Canada, die opmerkte:

"After a 10 year spending spree, Canada must sober up and start counting pennies, or the economy will awake one morning with a dreadful hangover."

U herinnert zich wat ik zei over de schipbreukeling: De werkelijkheid onder ogen willen zien en gezond verstand gebruiken Dat geldt, zoals ik zei, ook voor de nationale economie en voor bepaalde moeilijke situaties waarin ons land telkens komt te verkeren. Hoeveel te meer is het dan van toepassing op de *filosofie* die aan het economisch systeem ten grondslag wordt gelegd.

Hoe jammer en gevaarlijk is het daarom dat bij de laatste federale verkiezingen de 'Social Credit Party' zo'n winst heeft kunnen boeken. Het is jammer, omdat een veel groter aantal Canadezen dan mogelijk werd geacht blijk heeft gegeven van de economische beginselen gen snars af te weten. Met alle waardering voor de goede bedoelingen van mensen zoals Manning en voor sommige partij-programma punten moeten we immers vaststellen dat zij denken het toverstokje gevonden te hebben. J. B. McGeachy heeft onlangs in een van zijn kolommen in de 'Financial Post' het overtuigend bewijs geleverd. Wij kunnen alleen vooruit komen door meer te produceren, doelmatiger te werken en betere 'tools' te gebruiken; beslist *niet* door meer geld te drukken en in omloop te brengen. Het is ook gevaarlijk. Want hoewel de débacle in de Provincie Alberta uitbleef, doordat er op tijd olie gevonden werd, een 'Socred' meerderheid in Ottawa zou tot een economische chaos en financiële ramp leiden.

2. INTERNATIONALE CONCURRENTIE EN BLOKVORMING

Tot de harde werkelijkheid behoort ook het feit dat we niet op een afgelegen eiland wonen, maar dat onze naaste buren hoe langer hoe dichter bij komen en hoe langer hoe actiever worden. Dat zij zich bovendien verenigen en verenigd hebben in blokken, waarvan onderling de leden het elkaar op handelsgebied niet moeilijk maar gemakkelijk maken. De kranten staan er nog steeds vol van en ik behoef dus geen details te noemen.

Wat wel belangrijk is: hoe moeten we daar als Canadezen nu tegenover staan en hoe voorkomen we doodgeconcurreerd te worden?

Naar mijn mening wordt er te veel, veel te veel, gefilosofeerd (of beter gezegd: gezwamd) over wat we er aan doen kunnen of niet aan doen kunnen, door mensen met bijbedoelingen. Het gaat er vaak niet om een antwoord te vinden op de vraag die ik stelde, maar om de eigen positie ten koste van anderen veilig te stellen. De 'resistance to change' is ook een van de menselijke zwakheden waarmee in dit verband gerekend moet worden; velen willen de 'status quo' handhaven. Er is in principe maar één oplossing, die we vinden door met beide benen op de grond te blijven staan en ons gezond verstand te gebruiken:

1. We moeten er op rekenen dat we de meer en meer betekenis krijgende wet van internationale vraag en aanbod nooit buiten werking kunnen stellen, en dat *wij* ons dus zullen moeten aanpassen.

2. Om evenwicht te bereiken en te handhaven in de internationale betalingsbalans zullen we, tegenover toenemende importen stijgende exporten moeten plaatsen. Financieel zal dus moeten worden aangemoedigd de vervaardiging en verkoop naar het buitenland van die goederen, die het buitenland wil hebben tegen prijzen die lonend zijn en hier werk verschaffen.

De trouble hierbij is dat Canada wat haar industrie betreft van oudsher aangestuurd heeft of zelfvoorziening met verwaarlozing van exportkansen. Exporteren van meer dan enkel grondstoffen was wel vele jaren niet zo nodig als b.v. voor een landje als Nederland waar de export 25% van de productie is, maar men heeft niet tijdig ingezien dat het roer om moest. Ook nu zij er nog mensen die denken dat met wat regeringsmaatregelen het getij gekeerd zal kunnen worden; dat we niet de bakens behoeven te verzetten; dat we geen grondige her-orientatie nodig hebben; dat de klanten wel naar ons toe zullen komen.

Ik durf echter te beweren dat ook Canada niet zal ontkomen aan de noodzakelijkheid voor vrijwel elk product in elke industrie zich af te vragen: kunnen we doorgaan met dit zó te fabriceren, of moeten we de productiekosten verlagen (door betere methoden toe te passen, of het product te wijzigen) tot een zo laag niveau dat we — waar we tot nu toe niet aan dachten of waar we niet aan wilden — een goed deel van de productie kunnen exporteren. En ik durf ook te beweren dat het een sporadische uitzondering is van een ondernemer te horen die met een nieuw product voor de dag komt, dat men in het buitenland niet heeft en dus wil kopen voor de prijs die wij er — binnen redelijke grenzen — voor vragen. Eén zo'n uitzondering is b.v. Electrohome in Kitchener, welk bedrijf er in slaagde een HiFi installatie op de markt te brengen, die in de V.S. niet te krijgen was. Men is het (anders dan in Nederland b.v.) niet zozeer gewend leider te zijn. Men voelt zich veiliger als volgeling vooral van de V.S.

"Our goal should be to emulate the Swiss, where a pound of steel,, worth 5¢ in the morning, ends up at $3,000 worth of watch springs that night.'
W. E. Williams, Pres. Proctor and Gamble.)

De combines act zal ook zo snel mogelijk moeten worden herzien. Bovendien kunnen we m.i. wel wat meer van ons afbijten in onderhandelingen met de V.S., voor wie de Common Market door mij als een verdiend loon wordt beschouwd.

Het meest voel ik nog voor het plan Ambridge, de Pres. van Abitibi Power and Paper Co. Hij wil een N.A. common market creëren. Natuurlijk zullen er fabrieken moeten verdwijnen, maar wat dacht U, dat er in Europa geen slachtoffers gevallen zijn en nog zullen vallen? Het enige alternatief is afwachten en door lapmiddelen en kunstgrepen trachten uitstel te krijgen. Maar dat zal ons niet erg bevallen, want de levensstandaard zal minder snel rijzen dan in de andere landen en dit zal ons 'bevolking' kosten.

Eerlijk gezegd beschouw ik dit zich toespitsen van de internationale concurrentie een weldaad voor Canada, want ik ben het helemaal met Bertrand Russell in zijn 'Authority and the Individual' -1949- eens als hij zegt: "I do not think that ordinary human beings can be happy without competition, for competition has been, ever since the origin of man, the spur to most serious activities.' (Slot volgt.)

Boekbespreking

"Onzeker Vaderland", door F. G. Bootsma-Klein.

Uitgave: Bosch en Keuning N.V., Baarn.

Dit boek verplaatst ons naar het Indonesië van Soekarno.

De jonge dokter Ineke de Graaf is een van de weinige Nederlanders, die er nog werken. Haar taak in het ziekenhuis te Djakarta is zeer zwaar. Voldoende assistentie is er niet, voor medicijnen en materialen moet gevochten en gebedeld worden. Van haar hooggestemd ideaal: het dienen van de Heiland met voorbijzien van eigen verlangens, komt bitter weinig terecht. Voor elk kind, dat ze in het leven mag behouden, sterft een ander. De vreugde in het werk en de zekerheid, dat ze de juiste weg koos toen ze haar verloving in Holland afbrak om deze taak op zich te nemen, is aan het verdwijnen onde de vijandigheid en inefficiency van het nieuwe Indonesië. Wat moet ze doen, als de autoriteiten een verlenging van haar werkvergunning weigeren? Kong, haar Chinese collega, opgeleid in Nederland, is de enige, die haar begrijpt. Hij houdt van Ineke. Maar kan zij alles, haar nationaliteit incluis, opgeven voor hem en zijn onzeker vaderland? Durft zij het aan om zo zichzelf, en later misschien haar kinderen, in te delen bij een gehate minderheids-groep?

Het geloofsconflict in het leven van deze jonge vrouw, nog verscherpt door haar verhouding met de Chinese collega, is door de schrijfster gevoelig en helder uitgebeeld. De vochtige hitte van Djakarta, de sfeer in het moeizaam voort-tobbende hospitaal, de vijandigheid der autoriteiten tegen alles wat westers is, het apathisch lijden van arme Indonesiërs en hun kinderen . . . het komt op U aan in de bladzijden van deze roman.

Voor de vele immigranten, die nog belangstelling voor en/of herinneringen aan Indonesië hebben, is hier een boek, dat niet ongelezen mag blijven. De uitgever vertelde ons, dat het een debuut is. We kunnen Mevrouw Bootsma slechts gelukwensen met haar "Onzeker Vaderland". Het is, beide in stijl en uitwerking, voortreffelijk. Ik zou zeggen: C.C.-lezers, houdt het in gedachten voor Uw Kerstgeschenken-lijst!

Tini V.A.

* * *

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$ 3.00
Engagement-announcements	$ 3.00
Marriage and anniversaries	$ 4.00
Notifications of death	$ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢

For "letters under number" $ 0.50 extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Met droefheid geven wij kennis van het heengaan van ons trouw medelid

Mrs. AALTJE SWINKELS,

op de leeftijd van 58 jaar.

2 Cor. 5 : 1: "Zij wist dat haar aardse leven zou worden afgebroken en ook dat een eeuwig leven voor haar was toebereid."

Vrouwenvereniging "Monica".

Orillia, Ont.
October 27, 1962.

Nog onverwachts nam de Heere tot Zich in de Eeuwige vreugde, onze innig geliefde Zoon en Broer

HISKE,

ruim elf jaar oud.

Opnieuw troosten ons de beloften Gods, die in Christus Jezus Ja en Amen zijn.

"Hij gedenkt Zijns verbonds tot in der eeuwigheid."
Ps. 105 : 8.

Mr. & Mrs. Henry Drok.
Ian.
Harold.
Jack.
Edward.

Nauton, Alberta.
13 October 1962.

Gevraagd:

EEN JONGEN

15 of 16 jaar. Chr. Ref. Voor hulp op de dairy farm. Telefoneer of schrijf aan John Lise, R.R. 4, Orangeville, Ont. Tel. 941-0736.

---

2 Vrienden, 22 jaar oud, wonende in Ont., zoeken

KENNISMAKING OF CORRESPONDENTIE

met meisjes, 20—25 jaar oud. Schrijf aan # 1542, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

HOGE BLOEDDRUK,

maag- en darmzweer, nierontst., -steen of gruis, open wonden, reuma-ischias-jicht, spatten, struma, suikerziekte, trage ontlast., uitputting, wormen en maden, zenuwontstek. of zwakte en alle andere slep. ziekten bestrijden wij succesvol met onze onschad. geneeskruiden.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd.) à $ 18.00 bij vooruitbetaling.

Meldt Uw ziekte en klachten aan

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

Stoer en sterk, gevoed met
LIGA
Krachtige Kost voor het Kind!
LIGA! Let op de èchte!

---

234 Acre Dairy Farm

Groot (Stone) huis van alle gemakken voorzien. Grote barns. 53 stanchions voor het vee. 2 silo's. 90 stuks vee. Stamboek, Ayrshire. Alle machinerieën. Melkcontract. Best land, geschikt voor alle gewassen.

Vraagprijs voor alles, vee, machinerieën, hooi, graan, enz. enz. $ 80.000.00. Down payment $20.000.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

Bargain Hunter's Specials

Here Are Opportunities

WILLOWDALE: $ 2,500.00 down of minder, 6 grote kamers, 50' x 300' lot, eigenaar overgeplaatst naar U.S.A.

WEST END: $ 2,000.00 down of minder, 6 kamer bungalow; $ 90.00 per maand rente en aflossing, één hypotheek; eigenaar is alreeds vertrokken naar Vancouver.

EAST END: $ 2,000.00 down of minder, 6 kamer nieuw huis, vrijstaand, één open hypotheek.

YONGE/EGLINTON: $ 3,000.00 down, 6 kamers, vrijstaand huis; 2 minuten vanaf de subway; excellent speculatieve mogelijkheden.

G. Broos
REALTOR
Since 1952
99 Centre Ave., Willowdale, Ont.
Tel.: 225-7400

Milk Contract Farm

20 miles South Ottawa. 150 acres. Best land. Good fences. Two sets buildings. Modern five bedroom home, plus house for rent or help. 70 head registered R.O.P. Holsteins. Stable cleaner, bulk tank, two tractors, all modern machinery, large income. Real family farm. Owner must attend other pressing interests. Priced at $ 55,000. Excellent terms.

GERALD MORRIS
Real Estate Broker
METCALFE Tel. 18

BURNHAMTHORPE ROAD - Highway 27. Be pleased and proud when you show your friends this lovely brick bungalow. $ 15,900 full price, with $2,500 down. Six room N.H.A. resale. House in spotless condition. Huge L-shaped combination living- and diningroom, fenced-in yard, paved driveway, loads of extras, including dryer and washer.

REXDALE - $ 15,500 - $ 2,000 down for this 6-room solid brick bungalow, 5½% N.H.A. Carries for less than rent. Steps to church, Christian school, shopping and transportation.

WESTON - $ 12,500 - $ 1,500 down for this 7-room frame bungalow with garage. Very large treed lot. 200 feet deep. Balance on one mortgage. This is a beautiful home in a handy location. I would be pleased to show you this property at your convenience.

NORTHWEST AREA - $ 15,900 - $ 3,000 down. Balance on one N.H.A. mortgage. 4 bedrooms, 2 bathrooms. House immaculate throughout. Must be seen to be appreciated.

FORECLOSURE - $ 12,100 full price, $ 625 down. Balance on one N.H.A. mortgage. Carries for $92.00 per month including taxes. Modern 6 room bungalow. Aluminum storms and screens. Possession immediately. Must be sold.

For any information without obligation, on any home that is for sale in Toronto or suburbs, call

John Struik

Specialist in good deals only. For all your real estate transactions, residential - commercial, arranging down payments or mortgages, 24 hour service. I am as close as your phone. CH 1-5205 or CH 6-3998.

James B. Gilbert
Real Estate
MEMBERS OF THE TORONTO REAL ESTATE BOARD

H. KREEFT C.A.
Chartered Accountant
Licensed Municipal Auditor

968 Exmouth Street
SARNIA, ONT.
Phone ED 7-8559

King Street
FOREST, ONT.
Phone 123

Voor de "Farmers"

VERGADERING CHR. FARMERS FEDERATION

De Chr. Farmers Federation vergaderde op 13 Oct. 1962 in het basement van de Chr. Ref. Church te Woodstock, Ont. Aanwezig waren de afgevaardigden van zes verenigingen, drie plaatsen zonden bericht van verhindering.

De voorzitter, Mr. B. Zijlstra opende de vergadering op de gebruikelijke wijze. Hierna werden de notulen van de vorige vergadering gelezen en onveranderd goedgekeurd. Uit het verslag van de penningmeester Mr. A. Amsinga, R.R. 2, Goderich, bleek, dat de meeste verenigingen hun bijdragen van één dollar per lid per jaar nog niet hadden betaald. Besloten werd dat de penningmeester een schrijven zal zenden aan zijn collega's van de plaatselijke verenigingen.

Hierna werd uitvoerig over het melkplan gesproken. De gedachte kwam naar voren dat wij op bepaalde plaatsen grote ontvangcentra moesten hebben of beter gezegd grote melkfabrieken waar de dairies hun melk kunnen halen en het overschot voor boter, kaas, melkpoeder of andere producten verwerkt zou kunnen worden en dan de melk uitbetaald naar kwaliteit. Die grote fabrieken zouden dan Co-op. kunnen zijn en met regeringsleningen op langer termijn gebouwd moeten worden. Doch dit onderwerp is op heden uitermate moeilijk te bespreken omdat men nog steeds bezig is wijzigingen in het reeds bestaande plan aan te brengen. Er is zelfs niet eens zekerheid of dit melkplan in stemming gebracht zal worden.

Het middagprogramma werd begonnen met een bespreking over de mogelijkheid tot samenwerking met Canadese landbouworganisaties.

Eén onzer bestuursleden, Mr. L. Markusse heeft reeds zitting in de Federation of Agriculture, doch niet namens onze Federation. Opgemerkt werd dat de Rooms Katholieken daar reeds een afgevaardigde hebben namens hun organisatie, dus moet die mogelijkheid ook open zijn voor een Prot. Chr. Organisatie. Er werd 'n commissie benoemd bestaande uit de heren Markusse, Wyoming en De Schiffart, Strathroy om deze zaak nader te onderzoeken.

Hierna bespreking van de pers in verband met de voorlichting. De wens om met een eigen blaadje te beginnen kon nog niet vervuld worden omdat er nog geen geld voor beschikbaar is, dus zal getracht moeten worden om zoveel als mogelijk is van ons nationaal Chr. Weekblad Calv.-Contact gebruik te maken. Besloten werd dat de voorzitter en de secretaris zullen trachten iemand te vinden die ons maandelijks via C.C. korte voorlichting wil geven over het regeringsbeleid zover dat direct of indirect met onze landbouw in verband staat.

Daarna werd behandeld een ingekomen schrijven van Mr. G. Vandezande van de Chr. Labour Organization, waarin gevraagd wordt om samenwerking in de maatschappelijke samenleving waar dit mogelijk is. Dit voorstel werd door de gehele vergadering in dank aanvaard. Een commissie werd benoemd tot samenwerking met de C.L.A. bestaande uit de heren Zijlstra en Huining van Woodstock. Hierna werd nog gesproken over het vormen van kringen. De grote afstanden maken het onmogelijk om als afgevaardigden van de plaatselijke verenigingen naar één plaats te komen voor vergaderingen . Daarom werd besloten om te trachten kringen te vormen. De voorzitter zal trachten in samenwerking met Mr. Douma in Athens in de omgeving van Trenton een kring te vormen van de reeds bestaande en in opkomst zijnde verenigingen.

Het volgende punt van de agenda was bestuursverkiezing. De vergadering was echter eenparig van mening dat op dit tijdstip waarin men bezig is met de opbouw van plaatselijke verenigingen het voor de Federation niet wenselijk is dat het een en ander nu in andere handen overgaat, zodat het thans bestaande bestuur genoodzaakt was nog een jaar te blijven.

Bij de rondvraag vroeg Mr. S. Van Soelen van Dunnville naar mogelijkheden voor het vormen van nieuwe verenigingen. Vooral over de moeilijkheid om de jonge farmers bij de organisatie te krijgen. Onze jongeren kennen het organisatieleven niet zoals wij ouderen dit kennen; daarom is het onze plicht hen hierin ook voor te gaan en te trachten de middelen te vinden die ook de jeugd trekken. Wij hebben hier een culturele opdracht te vervullen.

De vergadering werd gesloten nadat Mr. A. Berkema van Woodstock ons was voorgegaan in dankgebed.

De secretaris, C. Verburg.

FARMS FARMS

30 Acres. 10 room house. Barn 50 x 60 and 40 x 50. Partly for broiler or henhouse. Price $ 18,000.

87 Acres. Good buildings, on highway 8. 6 mile from Clinton. Price $ 10,500. Cash.

230 Acres. 10 room brick home. Barn 55 x 55, 26 x 38. Milkhouse. Silo. Milkcontract. Price $ 35,000.

100 Acres, 6 room frame house. Barn 72 x 62. Price $ 10,000. Down $ 4,000.

100 Acres. 10 room frame house. Barn 45 x 50. Milkcontract. Price $ 14,000. Cash ½.

House with 2½acres of land. 7 room frame house. Bathroom, furnace, barn 20 x 30, henhouse, garage. Price $ 7,500.

150 Acres. 10 room stone house. 5 bedrooms. Bathroom. Large barn. Price $ 24,000.

100 Acres. 8 room frame house. Barn 76 x 56. Price $ 8000. Down $ 4,000.

100 Acres. 9 room house. Barn 4[illegible] x 60. Price $ 10,000. Down $ [illegible]00.

80 Acres. Good buildings. $ 14,000. Down $ 5,000.

100 Acres. 7 room frame house. 2 miles from Clinton. Barn 50 x 55. Price $ 9,500. Down $ 2,000.

100 Acres. 8 room frame house. Barn 55 x 65. Price $ 14,500. Down $ 5,000.

100 Acres. Good buildings, 7 mile from Goderich. Price $ 13,000. Down $ 5,000.

100 Acres. Good buildings, 7 miles from Clinton. Price $ 16,000. Down $ 8,000.

50 Acres. 5 room frame house. Barn 40 x 27. 5 miles from Clinton. Price $ 5,000. Down $ 2,500.

150 Acres. Frame house. Barn 45 x 60. Partly broiler house with equipment. Price $ 9,000. Low downpayment.

150 Acres. Frame house. Barn 45 x 86. Drive-in shed. 2 Silos. Price $ 26,000.

160 Acres. 10 room house. Barn 40 x 65. Henhouse. On highway 8. Price $ 20,000.

C. BURUMA
R.R. 1, CLINTON, ONT.
Phone HU 2-3287

Salesman for
John Bosveld
Real Estate Broker
MEAFORD, ONT.

TENDERS

New Church —
CHRISTIAN REFORMED CHURCH
Highway No. 8
Grimsby, Ontario

Sealed tenders clearly marked as to contents, addressed to Mr. RALPH BUYNINK, Chairman Building Committee of the Christian Reformed Church of Grimsby, % Charles Lenz, F.R.A.I.C., Architect, 36 James St. South, Hamilton, Ontario, will be received until 4:00 p.m. Tuesday, November 6, 1962. Electrical and Mechanical Contracts are incorporated into the General Contract. Electrical and Mechanical Bidders should close their bids to the General Contractors at 3:00 p.m. Monday, November 5, 1962, and send copies of their bids to the Architect's office.

Tender must be accompanied by a Bid Bond for 5% of the amount of the Tender.

Drawings and Specifications are available at the office of the Architect, on deposit of $25.00, and are on view at the Hamilton Builders Exchange, and St. Catharines Builders Exchange. Lowest or any Tender not necessarily accepted.

Man uit het Land van Masaryk

Het gaat hem wonderwel in Canada —
hij klom er van D.P. tot immigrant,
hij trouwde er een vrouw,
hij bouwde er een huis,
hij gaf zijn kinderen een vaderland.

Veel, dat een man op aarde wensen kan,
hebben zijn sterke handen waargemaakt -
hij vond de vrijheid weer
en nieuwe levensmoed,
maar God is hij — voor altijd? — kwijtgeraakt.

De brieven, die hij naar zijn ouders zond,
kwamen weeróm, met stempels koud en stug . . .
hij wist het, toen hij ging,
een vechter tot het eind:
vandaag brandt achter mij de laatste brug.

De kathedraal, waar hij als koorknaap zong,
de heuvels en de vorstelijke rivier,
Praha, de gouden stad,
ze leven in zijn hart —
voor hem wacht er geen reis, geen weerzien meer.

Hij speelt de welgeslaagde immigrant
en wie vermoedt, dat hij in dromen vlucht? —
hij trouwde hier een vrouw,
hij bouwde hier een huis,
maar naar zijn Moldau mag hij nooit terug.

Tini Van Ameyde.

GESCHENK PAKKETTEN

Wij zenden voor $ 6.00 nog steeds: 5 pond Koffie of Thee voor U naar Uw vrienden in Nederland, of een volvette Gouda kaas van 9 lbs. voor $ 5.00.

Vander Veen's Importing Co.
1505 Grandville Ave. S.W.
Grand Rapids 9, Michigan, U.S.A.

Woudstra's

BOOKS RECORDS

Lowly Priced,
Highly Praised.

9330 JASPER AVE.
Edmonton
ALBERTA

Voor ROOKVLEES en PLOCKWORST

Gesneden of aan een stuk is het beste adres:

HOPMAN'S
MEAT MARKET
5 Emma St. Tel. EL 2-0740
CHATHAM, ONTARIO
P.O. Box 612

Alles is "Government Inspected".

Gaat U naar
HOLLAND?
BEL
ELGIN McKAY TRAVEL SERVICE LTD.
IN
BRANTFORD
Telephone 752-4375
Agenten voor: K.L.M. en HOLLAND-AMERIKA LIJN

CAPITAL REQUIRED by various clients. For full information please contact

VAN LEEUWEN, BORTH & CO.
CHARTERED ACCOUNTANTS
980 Yonge Street,
SUITE 402,
TORONTO 5, ONTARIO
Telephone 922-5314

BARRIE AREA

Homes, Farms, Acreages, Lots, Summer Cottages and Businesses.

Write, wire or phone
AARN KLOOSTERMAN
Representing
Harold Forster & Co
REALTORS - 98 Bayfield St.
BARRIE, ONT. PA 6-6453

Een jaar langer sparen . . .

De Heer Trompet is 5 jaar geleden met zijn gezin vanuit Nederland naar Canada geëmigreerd. En kwam te wonen in een klein plaatsje in Ontario, waar hij werk vond in een lasinrichting, want hij was lasser van beroep.

Het ging het gezin Trompet aardig voor de wind, vast werk en een goed loon, zodat men al gauw een 2e hands auto kon kopen en bovendien elke maand een klein bedrag kon sparen voor een eventueel "Down-Payment" voor een eigen huis.

Een jaar geleden echter kwam de heer Trompet, met zijn gezin op weg naar de Supermarket, door de gladheid van de weg met de auto in de greppel en sloeg 3 maal over de kop.

De heer Trompet kwam in het ziekenhuis met een gebroken pols en inwendige kneuzingen. Mevrouw Trompet brak haar rechter arm op twee plaatsen. Zoon Bill had een gebroken enkel en zware kneuzingen aan het linkerbeen. Dochter Sophie moest een operatie ondergaan aan haar neus en aardig gehecht worden voor snijwonden. Baby Trompet kwam er zonder kleerscheuren af.

GELUKKIG was de heer Trompet verzekerd voor Ziekenhuiskosten bij de Ont. Hosp. Ins. via zijn werkgever. HELAAS had mijnheer T. zich niet verzekerd voor Operatiekosten enz. De dokters-rekening kwam over de $ 500.00 en dit moest van de bank worden gehaald en de familie Trompet moest een jaar langer sparen voor het "Down-payment" voor een eigen huis.

—

Dit behoefde niet zo te zijn. Voor een bedrag van $ 8.50 per kwartaal had het gezin Trompet verzekerd kunnen zijn voor Operatiekosten en voor $ 3.00 per kwartaal had men verzekerd kunnen zijn voor Doktersbezoeken in het ziekenhuis en Röntgenfoto's. Dan waren al deze dokters-rekeningen betaald geworden.

—

Bent U ook nog niet verzekerd tegen dergelijke onkosten? Voor $ 8.50 of $ 11.50 per kwartaal kunt U toch deze risico's zelf niet dragen? Vraagt per omgaande ons uitvoerig inlichtingen-boekje door onderstaande coupon in te vullen en op te zenden.

Christian Reformed Church Co-operative Medical and Hospital Society
BOX 473 — HAMILTON, ONT.

Zend ons per omgaande inlichtingen over Uw verzekerings plan.

NAAM:

ADRES:

Uitsluitend voor inwoners van Ontario.

Kerknieuws

CHR. REF CHURCH

Beroepen

te Orillia, Ont., Rev. J. G. Groen te Walleceburg, Ont.

te Strathroy, Ont., H. Vander-Kam te Jenison, Mich.

te Belleville (bij accl.) G. Ringnalda te Lindsay, Ont.

Bedankt

voor Nobleford, Alta., Rev. D. Negen te Holland, Mich.

REV. J.E.F. DRESSELHUIS BEVESTIGD IN EDMONTON

Vrijdag 21 september j.l. was een feestdag voor de Ottewell Chr. Ref. Church in Edmonton Zuid. De Ottewell Church werd in het begin van dit jaar geinstitueerd en mocht thans haar eerste predikant ontvangen. De bevestigingsdienst in de Derde Kerk werd geleid door Rev. B. Nederlof. Ook de overige plaatselijke predikanten hadden hun aandeel in de bevestigingsdienst.

Na afloop van het officiele gedeelte was er een gezellig samenzijn in de basement, waar de gemeenteleden in de gelegenheid waren kennis te maken met Rev. Dresselhuis en zijn echtgenote.

Rev. Dresselhuis hield zijn intredepreek op Zondag 23 september in de "Braemar Elementary School", waar de Ottewell-kerk in de morgen samenkomt bij gebrek aan een eigen kerkgebouw.

REV. A. H. SMIT OVERLEDEN

In de ouderdom van 73 jaar is te Grand Rapids overleden Rev. A. H. Smit, van 1950—1957 Home Missionary in Eastern Ontario.

Rev. Smit vertrok in 1924 als zendeling naar China. In 1941 gedurende de laatste wereldoorlog was Rev. Smit in de Ver. Staten waar hij werk deed als Home Missionary in legerkampen en voor de Committee for China Relief. In 1946 ging Rev. Smit opnieuw naar China, totdat het aldaar onmogelijk werd zendingswerk te doen. Daarna, vanaf 1950, diende Rev. Smit verschillende groepen en gemeenten in Eastern Ontario. Drie zijner kinderen vertoeven op de zendingsterreinen in Japan.

UIT NEDERLAND

De Generale Synode der Christelijk Gereformeerde Kerken heeft na langdurige bespreking het meerderheidsvoorstel der betreffende commissie aanvaard, om de Nieuwe Vertaling der Heilige Schrift ook in de Eredienst te gebruiken naast de Statenvertaling. 33 Afgevaardigden stemden voor het voorstel, 15 er tegen.

FEIKE ASMA BLIJFT ZICHZELF IN ZIJN ORGELSPEL

door A. Velthoen

De Nederlandse organist Feike Asma is voor een toernee van zes weken op het Noordamerikaanse continent. Honderden liefhebbers van goed orgelmuziek hebben reeds weken naar de komst van deze begaafde musicus uitgekeken, en tegen de tijd dat dit blad van de pers is, heeft hij ongetwijfeld al zeer velen met zijn spel geboeid.

De overgang van het koude Nederland naar het warme Amerika was de heer Asma niet te best bevallen. "In Nederland was het de afgelopen dagen behoorlijk koud, en plotseling stond ik daar in het warme New York. Zo'n plotselinge overgang is niet best . . ." Niettemin heeft de heer Asma de week van zijn aankomst reeds drie concerten gegeven. Twee maal trad hij op in Grand Rapids, Mich., en op een zaterdag speelde hij in een der kerken van Kalamazoo, Mich.

Aan deze avonden verleende medewerking het Christelijk koor "Soli Deo Gloria" onder leiding van de heer Dirk Bakhuizen. De heer Peter Boodt, student aan het Calvin Theological Seminary, leidde de community singing.

GOEDE HERINNERINGEN

De heer Asma bewaart aan zijn twee vorige reizen door Canada de beste herinneringen. De honderden contacten met landgenoten, vroegere landgenoten alsmede met vele Canadezen hadden hem veel goed gedaan. "Het doet me heel wat om in den vreemde ineens met mensen van eigen stam in aanraking te komen." Dit jaar heeft de heer Asma vier verschillende programma's voorbereid. Het komt er in hoofdzaak op neer dat hij voor de pauze van zijn concerten werken zal spelen van Bach, Mendelssohn en Cesar Franck. Gedurende het tweede deel van zijn concertavonden hoopt hij Nederlandse werken te spelen, voornamelijk van H. Andriessen, Arie van Opstal, M. Monnikendam, P. Chr. Westering en C. de Wolf.

JE ZELF ZIJN

Gedurende zijn lange muzikale carriere heeft de heer Asma uiteraard reeds honderden orgels bespeeld. Instrumenten van uiteenlopende kwaliteit en hoedanigheden. "Het zijn natuurlijk niet allemaal orgels zoals in de Sint Bavokerk te Haarlem, en dat hoeft ook niet, want orgelspelen doe je met je hart. Ik speel graag en de omgeving doet me natuurlijk ook wel wat, maar toch ik probeer in mijn spel mezelf te blijven. Ach, een mens blijft altijd wel zichzelf, denk ik . . ." zei de heer Asma, terwijl hij, een ogenblik in gedachten verzonken, zijn vingers over het klavier van het orgel van de Calvin Christian Reformed Church te Grand Rapids, Mich., liet glijden. "Een goed orgel is dit. Het heeft vele mogelijkheden, hoewel ik er liever een kast omheen gebouwd zag. Open orgels hebben naar mijn smaak het nadeel dat het geluid teveel verspreid wordt. Als hier een kast om zou zijn, zou het geluid meer gebundeld worden . . ."

VEEL PLANNEN

Het toernee door Canada is een drukke tijd. Het is uiteraard veel reizen en trekken, en dat vergt veel van 'n artist. "Van Kalamazoo per auto naar Windsor en dan door naar Toronto per vliegtuig. Gelukkig staan er overal vrienden gereed om me af te halen . . ." Doch de heer Asma heeft dit soort ervaringen al vaker opgedaan. Volgend jaar Maart hoopt hij voor een toernee van een maand naar Australië en Nieuw Zeeland te vliegen, zijn eerste bezoek aan dat werelddeel. Dit jaar hoopt hij voor de Nederlandse Christelijke Radiovereniging en voor Philips Gramofoonplatenindustrie enige opnamen op het beroemde orgel van de Sint Sulpice kerk te Parijs te maken. "Een pracht instrument, daar in Parijs. Maar ook aan deze kant van de oceaan zijn prachtige orgels. Het machtigste orgel waar ik in Canada tot dusver op heb mogen spelen was dat van de St. Paul's Cathedral te Toronto.

CALVINIST STUDENTS IN ACTION

On Friday October 19 eleven students of the Ontario Agricultural and Veterinary Colleges and Macdonald Institute of Guelph came together to organize a religious study group with a Calvinistic outlook. We felt it necessary to provide a fellowship for the Reformed students on this campus. This year we have approximately 30 students of the Reformed Faith of which 20 attend the Christian Reformed and ten the Reformed Church. Only four of them are girls and 14 of the 30 are freshmen. This is an indication that fortunately more of the young people of our Reformed Faith are trying to attain a university education.

To be able to fulfill our duties as true believers in Christ, on campus and after graduation, we have to see the basic issues of life and know where and how to take a stand. This is the purpose of our "TRI-COLLEGE CALVINISTIC STUDY GROUP OF GUELPH".

We want to achieve this goal by having the members introduce a topic with a discussion afterwards.

We can consider ourselves very fortunate to have Rev. J. Nutma, minister of the Christian Reformed Church of Acton, sponsor our organization. He was one of the founders of the first club of this kind, namely the Groen van Prinsterer Club at Calvin Seminary in Grand Rapids. He will advise us in our studies.

Similar study groups are established at the universities of Hamilton, Kingston, London, and Toronto, and at some Universities in the West.

Pres. G. Hofstra, 9 College Ave., Guelph.

Sec. F. Wind, Box 645, O.A.C., Guelph.

Treas. C. Vandyk, Box 318, O.V.C., Guelph.

"CALVINIST - CONTACT"

PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

ONZE UITGEBREIDE LIJST

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
Het geheim van de ware humor is te leven in de vreugde van Christus. In dit boekje wordt gepoogd dit aan de lezers duidelijk te maken.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

HERLEEFD VERLEDEN, door Prof. A. Sizoo.
Een boekje over de Grieks-Romeinse oudheid dat de aandachtige lezer een beter begrip zal bijbrengen van de wereld waarin wij thans leven.

JOHANNES CALVIJN INSTITUTIE
Een verkorte en toch zo getrouw mogelijke weergave van Calvijn's Institutie, welke in 1536 voor het eerst werd gepubliceerd in het Latijn en daarna in verschillende talen en vormen is verschenen.

DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 2, 157 bladzijden.
De Apocriefe boeken zijn voor velen onbekend en moeten natuurlijk onderscheiden worden van Kanonieke, welke door Goddelijke inspiratie geschreven zijn. Toch is het interessante literatuur.

HET CALVINISME (Stonelezingen), door Dr. A. Kuyper.
Iemand die het Calvinisme wil leren kennen mag niet nalaten deze "stone lezingen", die door Dr. Kuyper in Princeton (Amerika) in het jaar 1898 gehouden zijn, te bestuderen.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.
DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

LUTHERS WERKEN
Luthers werken zijn niet erg bekend en toch zo erg belangrijk. Ds. Impeta geeft in dit boekje de vertaling van: "De Babylonische gevangenschap van de Kerk", "Brief aan Paus Leo X" en "De vrijheid van een Christen".

MENSEN RONDOM JEZUS, door Dr. J. H. Bavinck.
Op buitengewone begaafde wijze geeft Dr. J. H. Bavinck in dit boekje een psychologische tekening van figuren uit het Nieuwe Testament, die met Jezus in aanraking kwamen.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.
Een boekje waarin de verschrikkingen van het concentratiekamp Dachau gedurende de tweede wereldoorlog worden beschreven, maar waarin vooral ook uitkomt de heerlijkheid van een onwankelbaar geloof in God, zodat het hemelleven reeds aanvangt temidden van Helse tyrannie.

KAART VAN KERKELIJK NEDERLAND, door Dr. C. N. Impeta. (Beschrijving van verleden en heden der Remonstrantse Broederschap.)
Ds. Impeta geeft in dit boekje een objectieve beschrijving van de meer dan 50 kerken in Nederland. (Geschiedenis, grondslag, organisatie enz.) Een zeer interessant boekje voor meelevende kerkmensen.

OOK U SPREEK GRIEKS EN LATIJN, door Prof. Dr. A. Sizoo. (Hoe Griekse en Latijnse worden in de Nederlandse taal zijn opgenomen.)
De Nederlandse taal bevat heel wat z.g.n. geïmporteerde woorden, waaronder ook Grieks en Latijn. Dr. Sizoo schrijft hierover op boeiende en populaire wijze en heeft het zodoende gemaakt tot een leerzaam boekje.

DE JEHOVA'S GETUIGEN EN DE BIJBEL, door Ds. H. J. Spier.
Een gesprek met Jehova's getuigen schijnt voor velen moeilijk te zijn. Het is ook beter het te vermijden, tenzij men goed op de hoogte is wat Gods Woord ons leert ten opzichte van hun dwalingen. Dit boekje is een uitnemende gids.

VAKBEWEGING EN MAATSCHAPPIJ, door Dr. W. Albeda.
Mensen die hier actief zijn in de "Labour Organizations" kunnen nog wel wat leren van dit boekje.

KLIMATOLOGISCH, door G. Th. Rothuizen.
Een verzameling gedichten naar thema.

DE WELEERWAARDE HEER, door Ds. M. E. Voila.
Mensen die gezonde humor kunnen waarderen houden van de boeken van Ds. Voila. In de regel gaat het over belevenissen van Dominees en kerkmensen.

BILDERDIJK, door Martien J. G. De Jong.
Een bibliografie over Bilderdijk, die een van de geleerdste mannen was van zijn tijd, en leefde in de dagen van het Réveil. Dit boekje geeft behalve een levensbeschrijving tevens een indruk van zijn voornaamste werken.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal (waardoor Calvinist-Contact in één slag het Christelijk blad is geworden voor het gehele gezin), zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken gratis verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put again the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A Clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The Personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

HET HERGEVEN WOORD

Toen het water tijdens de ramp in Februari 1953 ook in de kerk van Stavenisse, Zeeland, hoog steeg, werd onder andere een bijbel meegesleept, die vasthaakte in een koperen kroonlamp. Dit incident bewoog de bekende dichter-predikant (of is het predikant-dichter?) Okke Jager tot het schrijven van onderstaand gedicht. Wij vonden het in "Jong Gereformeerd" en konden de verleiding niet weerstaan het hier over te nemen.

Wij hadden in gereserveerde banken
het eeuwig Woord voor ons gereserveerd,
Bij 't stil gebed vergaten wij te danken,
en onder 't zingen werd gecollecteerd.
Wij hadden harten die niet in ons brandden,
wanneer het Woord op klokslag open ging.
Wij sloegen bladen om met vaste handen,
die niet meer beefden van verwondering.

De koster wist: het mocht geen duimbreed wijken,
het was geërfde grond van ons behoud.
Wanneer toeristen even kwamen kijken,
dan zeiden zij: Wat is dat boek al oud!

Wij hadden hiervoor levenslang genomen
'n besproken plaats en een besproken Heer.
Toen liet de Heer het wilde water komen
en op zijn dag lag hier zijn Woord niet meer.
Zijn zijn beloften alle meeverdronken?
Hoog in de lamp hangt 'n glimlach van de Heer;
"Ik heb het bij verrassing teruggeschonken.
Leg 't nu maar bevend op uw kerkbank neer."

ATOOMWAPENS VOOR CANADA'S DEFENSIE?

De crisis in en met betrekking tot Cuba, alsmede andere internationale spanningen hebben opnieuw de vraag naar voren doen komen of de Canadese strijdkrachten van atoomwapens zullen moeten worden voorzien.

Bij een vroeger gelegenheid heeft Minister President Diefenbaker verklaard, dat onze troepen van atoomwapens zullen worden voorzien, zodra een atoomoorlog zou uitbreken en ook Canada daarin betrokken zou worden. Het is toen niet duidelijk geworden, hoe dit precies moest worden uitgelegd. Indien een atoomoorlog zou uitbreken, kan moeilijk worden verwacht, dat in zulk een korte tijd (men kan haast wel spreken van seconden) de defensie de beschikking over deze wapens zou kunnen verkrijgen.

President Kennedy kondigde nu de blokkade van Cuba aan, nadat hij bekendgemaakt had, dat de Sovjet Unie lange afstand wapens op dit eiland in gereedheid bracht, waarmede een regen van atoom verwoesting over Noord- en Zuid Amerika kon worden uitgestort. Verslaggevers van de pers klampten Mr. Diefenbaker buiten het parlementsgebouw aan en vroegen hem, wat de regering nu ging doen. Het scheen nu toch wel de tijd om de strijdkrachten van Canada uit te rusten. Mr. Diefenbaker maakte hen niet veel wijzer. Hij zei alleen, dat indien er enige verandering van inzicht bij de Canadese regering zou optreden, dit in de volksvertegenwoordiging bekend zou worden gemaakt.

Wij zijn blij met deze beantwoording. Hieruit blijkt, dat de Minister President zich t.z.t. tot de enige instantie zal wenden, die dit het eerste weten moet, n.l. de volksvertegenwoordiging. Tegen deze regel wordt in Canada nogal eens gezondigd. Wij zijn intussen niet blij, dat de vraag zelf als zodanig nog steeds onbeantwoord is.

Eerder was in de House of Commons aan Mr. Diefenbaker de vraag gesteld of er enige overeenkomst met de Verenigde Staten was gemaakt voor het toezicht op of het afvuren van atoom projectielen door de Canadese strijdkrachten. Daarop antwoordde Mr. Diefenbaker ontkennend, waaruit dus voldoende blijkt, dat de toestand wat de bewapening betreft nog precies zo is, als toen hij de zojuist bedoelde verklaring in Februari van dit jaar aflegde. Toen zei de Minister President: "Indien er oorlog mocht komen, waarbij Canadese troepen zouden worden aangevallen met atoomwapens, zullen onze strijdkrachten niet het recht worden ontzegd eveneens atoomwapens te gebruiken." Hij voegde daaraan toe dat de regering van mening was, dat er een gezamelijke controle met de Verenigde Staten zou moeten zijn, indien Canadezen deze wapens zouden moeten gebruiken.

Nu de internationale toestand zo verscherpt is, wordt de druk op de Minister President, en in feite op de gehele regering, sterker. Deze druk zal wel voedsel hebben gegeven aan geruchten, dat de regering bezig was haar standpunt te herzien, maar deze geruchten zijn weer door leden van de regering tegengesproken.

Een feit is echter, dat de Commandant van de Noord Amerikaanse Lucht Defensie, Generaal Gerhart, een bezoek aan Ottawa heeft gebracht. Deze Lucht Defensie, beter bekend onder de naam NORAD, wenst de Canadese Bomarc anti-aircraft missile en de Voodoo supersonic jet interceptor in te schakelen. Voor Europese dienst zijn de Canadese CF-104 jet en de "Honest John Artillery Rocket" bestemd, maar deze kunnen slechts dienst doen met atoomuitrusting.

Politiek gesproken lijkt het nu de beste tijd om zich van die atoomuitrusting te voorzien. Het heeft er echter veel van, dat de leden van het kabinet het niet geheel met elkaar eens zijn. De Minister van Defensie, Douglas Harkness wil de troepen van atoomwapens voorzien. Zijn tegenstander op dit punt is echter de Minister van Buitenlandse Zaken Howard Green. Het schijnt dat de Minister President meer voelt voor het standpunt van de laatste dan voor de eerste op dit punt.

Mr. Harkness is ervan overtuigd dat atoomwapens een noodzakelijkheid zijn om de troepen onder zijn directie behoorlijk uit te rusten en om een maximum aan zekerheid te geven, niet alleen op dit continent maar ook in Europa. Mr. Green echter meent dat Canada geen atoomwapens moet hebben. Herhaaldelijk is gebleken, dat Mr. Green zich ten doel gesteld heeft tot het uiterste toe te vechten voor vrede. De distributie van atoomwapens onder meer en meer volken bedreigen in de gedachtengang van Mr. Green de vrede. Bovendien ziet Mr. Green het als de taak van Canada een leidende rol te spelen in ontwapeningsonderhandelingen. Het bezit van atoomwapens zou ons land als zodanig uitschakelen. Zou Canada daarentegen weigeren atoomwapens te gebruiken, dan zou dit, volgens Mr. Green, een aansporing voor andere landen kunnen zijn op de weg naar ontwapening.

Mr. Green staat daarin niet alleen. De Minister President blijkt van het zelfde gevoelen te zijn. En er zijn meer. Maar er zijn ook anderen. Er zijn er ook, die dit standpunt veel te idealistisch vinden en bij het horen van deze idealen teveel herinnerd worden aan degenen, die in 1939 ook meenden een voorbeeld te moeten stellen, tot dat zij door Hitler zelf tot de ruwe werkelijkheid werden teruggeroepen. Overigens nemen de politieke partijen in Canada een wat wijfelachtige houding aan. De Liberalen zijn tegen atoomwapens op Canadese bodem, maar hebben geen bezwaar tegen hun gebruik in Europa. De New Democratic Party wil helemaal niets van atoomwapens weten en Social Credit wil een compleet uitgerust leger voor zuiver defensieve doeleinden.

Afgezien echter van de mening van politieke partijen is er een andere vraag. Wat doet Canada met Bomarcs en Voodoos, die bestemd zijn voor het afvuren van atoomwapens, indien deze niet met atoomwapens worden uitgerust? Deze vraag begint te leven onder het volk en zal daarom zijn terugslag wel vinden in de volksvertegenwoordiging. Dit wil zeggen, dat de regering meer en meer onder druk zal worden gezet om een beslissing niet langer uit te stellen.

VAKVERENIGING OF GOD?

Dat in Amerika, dat zich graag het land van de vrijheid noemt, op vakverenigingsgebied toestanden heersen, die aan die vrijheid in sterke mate tekort doen, blijkt nog eens uit wat Dr. McIntire onder bovenstaande titel schrijft in de *Christian Beacon*?

In Milwaukee, Wisc. werd een oprechte christin, Mrs. Mary Ellen Benson, beboet omdat za naar de kerk ging. Het krantenberichtje over deze zaak luidde als volgt:

"Mrs. Benson werd dinsdag door het Kantongerecht van Milwaukee beboet voor $10.40 omdat ze liever naar de kerk ging dan naar vergaderingen van de vakvereniging. Mrs. Benson zei dat het toch onjuist was dat zij de vakvereniging of wie dan ook, zou moeten betalen voor haar vrijheid op Zondag. Ze zeide dat zij aan de plaatselijke afdeling van de United Papermakers and Paperworkers boeten betaald had sinds ze in 1954 lid was geworden."

"Rechter Robert Miech veroordeelde haar tot het betalen van een boete van $5.- aan de vakvereniging en van de kosten tot een bedrag van $5.40 daar zij toegegeven had niet voldaan te hebben aan de reglementen van de vakvereniging, waarin staat dat ieder lid dat drie of vijf vergaderingen verzuimt wordt aangeslagen voor een boete van $5.-. De vakvereniging had de vervolging tegen Mrs. Benson ingesteld.

Ik dacht dat de grondwet ons het recht gaf van vrijheid van godsdienstoefening," zei Mrs. Benson. "Ik wilde dat ik iemand kon vinden die zich deze zaak aantrekt en die bereid is zich er mede te bemoeien."

Dr. McIntire merkt n.a. hiervan op: "Een vakvereniging als deze - die geen eerbied meer heeft voor God, voor het christelijke geweten, voor christelijke vrijheid, we zouden zelfs kunnen zeggen geen eerbied meer voor de geschiedenis en de traditie van deze godvrezende natie — moet aan de zaak gesteld worden vanwege haar goddeloosheid. Zo'n vakvereniging komt de reputatie van de Verenigde Staten niet ten goede, en is ook geen vriend van de werkman. De werkman in dit land heeft behoefte aan God, aan vrijheid om God te dienen, en als een vakvereniging willens en wetens haar activiteiten stelt in plaats van de aanbidding van de almachtige God en er op aandringt dat haar leden die in de eerste plaats God willen dienen beboet worden, moet die vakvereniging door alle godvrezende mensen grondig en volledig worden afgewezen.

(ICN)

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam

Post-adres

Aangebracht door:

Naam

Post-adres

Aanbrengpremie:

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B., Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam

Post-adres

OUD ADRES: